

ΓΙΟΛΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Σε ήξερα
αγριώς
να σ' αγαπώ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αν ήξερα αλλιώς να σ' αγαπώ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου, 2016
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Marta Orlowska/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1372-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1373-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΟΛΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

*Σε ήξερα
αδελιώς
να σ' αγαπώ*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Για ενηλίκους:

- Μπατούρε*, αυτοέκδοση, 1988
Ο ψίθυρος του δάσους, αυτοέκδοση, 1992
Αφρικανική νύχτα (Ο ψίθυρος του δάσους), Λιβάνης, 1994
Το ταξίδι της καρδιάς μας, Άγκυρα, 1999
Ο Ψίθυρος του δάσους, Άγκυρα, 2001
Το πεπρωμένο μιας ζωής, Άγκυρα, 2003
Πού πας ξυπόλυτη στ' αγκάθια, Πάργα, 2006
Το άλλο μου μισό, Πατάκης, 2008
Κρατήσου απ' τα όνειρά σου, Ωκεανίδα, 2010
Έτσι θέλω να θυμάμαι, Ωκεανίδα, 2011
Αργός Χορός, Διόπτρα, 2013

Για παιδιά:

- Όλου του κόσμου τα παιδιά*, Πατάκης, 2004
Ο γαλάζιος δράκοντας, Εν Τύποις, 2006
Βόλτα με το Φεγγάρι, Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών, 2007
Η απαγωγή του Γκάπι, Άγκυρα, 2010
The Blue Dragon, Wattle Publishing, 2013
Η εκδίκηση της Ροζάνας, Πάργα, 2015

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί:

Η ζωή είναι αγάπη, 2014

*Ευτυχία σημαίνει αγάπη, τίποτε άλλο.
Όποιος μπορεί ν' αγαπάει είναι ευτυχής.
Έρμαν Έσσε*

*Στον Αντώνη,
στα παιδιά μου Ντέλη και Ρέα
και στην εγγονή μου Νικόλ*

Περιεχόμενα

Με λίγα λόγια	11
Φυλακές	13
Διακοπές στον Βόλο	19
Ένας έρωτας γεννιέται	41
Φυλακές	60
Μια κρουαζιέρα στις Σποράδες	65
Η αποδοχή	90
Η εικόνα αλλάζει	109
Νίκος Αστεριάδης.....	138
Η επιθυμία εκπληρώνεται	145
Τελετή αποφοίτησης	168
Φυλακές.....	176
Το όνειρο γίνεται πραγματικότητα	180
Νίκος Αστεριάδης ή Τσαλαμαγκάκης	203
Ο γάμος	210
Όλα εξελίσσονται με μεθοδικότητα	224
Φυλακές	254
Θεόδωρος	258
Ένα παιδί γεννιέται	298
Νινέτα	336
Θα λάμψει η αλήθεια	347
Εξομολόγηση	383

Απαγωγή	403
Καταδίωξη	435
Το κενό.....	459
Φυλακές	472
Η Δίκη	479
Ορφανοτροφείο	489
Επίλογος	508

Με δῖγα δόγια

Από καιρό είχα την επιθυμία να γράψω για την ελευθερία της γυναίκας: να σκέφτεται και να ενεργεί αυτόβουλα, να είναι ο εαυτός της, χωρίς να χρειάζεται να πείθει για τις αξίες και τη μόρφωσή της.

Εύκολα μπορεί να αρχίσει κανείς να γράφει, μα δύσκολα να αποφασίσει από πού να αρχίσει ένα θέμα με τόσες, ανεξάντλητες πτυχές.

Η γυναίκα όλων των εποχών έχει κάνει τεράστιους αγώνες για να πετύχει μεγάλους στόχους σε όλους τους τομείς· και τα κατάφερε. Γιατί, όμως, πολλές φορές, παρ' όλες τις επιτυχίες της, αισθάνεται μπερδεμένη και ανασφαλής;

Ίσως γιατί κάποιες φορές εξαρτάται περισσότερο από τους άλλους παρά από τον ίδιο της τον εαυτό, και αγωνίζεται να πετύχει την αποδοχή των γύρω της, λες και η αξία της μπορεί να θεμελιωθεί μόνο από άτομα τα οποία ίσα που την αναγνωρίζουν.

Το να δίνεται όμως τέτοια εξουσία στον περίγυρο γεννάει ανασφάλεια και δημιουργεί αρρωστημένους δεσμούς· δεσμούς εξάρτησης.

Η μοναδική αναγνώριση που χρειάζεται η γυναίκα βρίσκεται μέσα της. Αν δεν έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό της, αν δεν είναι σίγουρη γι' αυτό που κάνει, πώς θα την αναγνωρίσουν οι άλλοι; Αν δεν αγαπήσει τον εαυτό της, πώς θα την αγαπήσουν οι γύρω της;

Είμαι σίγουρη πως σ' αυτό το μυθιστόρημα πολλές γυναίκες θα βρουν κάτι που αγγίζει και τη δική τους ζωή. Εύχομαι

μόνο να βρουν τη δύναμη να ελευθερώσουν το πνεύμα και την ψυχή τους.

Η ιστορία μου ξετυλίγεται μεταξύ του 2000, τότε που ο τοξόβολος έρωτας λαβώνει και αιχμαλωτίζει τη Γιολάντα, και του 2006-2007, που τη βρίσκουμε έγκλειστη στη φυλακή, και στη συνέχεια λυτρωμένη.

Τα υπόλοιπα θα τα απολαύσεις στην πορεία, αναγνώστη μου...

Θέλω να ευχαριστήσω τον Δήμο Πέλλας για το ημερολόγιο «Στις γειτονιές των προσφύγων» το οποίο μου χάρισε σε μια αξέχαστη επίσκεψη στα Γιαννιτσά. Σ' αυτό το ημερολόγιο αναγράφονται μαρτυρίες προσφύγων που αναφέρονται στις ημέρες της μεγάλης φυγής από τις αλησμόνητες πατρίδες, μαρτυρίες οι οποίες με βοήθησαν να αποτυπώσω κάποιους χαρακτήρες στο μυθιστόρημα.

Επίσης, ένα μεγάλο ευχαριστώ στη χορογράφο Δήμητρα Μούστρα για τις πολύτιμες πληροφορίες που μου έδωσε σχετικά με τον χορό, και στις αγαπημένες μου φίλες Κίκα Ολυμπίου (φιλόλογο-συγγραφέα) και Σταυρούλα Αλιγιζάκη, οι οποίες είχαν την καλοσύνη να διαβάσουν το χειρόγραφο, κι έτσι να έχω τις πρώτες εντυπώσεις.

Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου

Φυλακές

Μέσα στην κλούβα καθόταν ακίνητη, ευθυτενής, με τα φρύδια σμιχτά κι ένα κουβάρι μπερδεμένες σκέψεις που δεν οδηγούσαν πουθενά. Με την ίδια ακαμψία λίγο αργότερα ατένισε το πέτρινο κτίριο με τα ψηλά, στενά παράθυρα και τις σιδεριές. Περπάτησε στους σκοτεινούς διαδρόμους με πρόσωπο κέρινο και μια αφύσικη ηρεμία... Ο χώρος μύριζε μούχλα και αντισηπτικό ανάμεικτο μ' ένα ανεπαίσθητο άρωμα γιασεμιού. Ήταν σίγουρη πως το άρωμα αναδινόταν από τις μασχάλες της φρουρού που την κρατούσε σφιχτά απ' το μπράτσο. Αυτό το άρωμα της ήταν οικείο. Από πού; Από ποιο σημείο της ζωής της ανάβλυζε; Έστυψε το μυαλό με πείσμα, μα εκείνη την ώρα που την έσερναν τίποτα δε θυμόταν. Ήταν σαν να μην υπήρχε παρελθόν, ούτε μέλλον, παρά μονάχα ένα σκοτεινό παρόν χωρίς διαφυγή.

Μια δεύτερη, άτεγκτη γυναίκα κατέγραψε τα στοιχεία της, την έστησε στον τοίχο και τράβηξε δύο φωτογραφίες, ανφάς και προφίλ. Η πρώτη φρουρός την οδήγησε σε μια σκοτεινή κάμαρα όπου την παρέδωσε σε μια τρίτη, ξερακιανή, με τραβηγμένο δέρμα. Εκείνη την κοίταξε με μισό μάτι, λες και τη ζύγιζε. Με αργές κινήσεις φόρεσε γάντια κι άρχισε να εξετάζει μαλλιά, στόμα, μασχάλες. Ακούμπησε το χέρι στο στήθος της μ' ένα παρατεταμένο ψαχούλεμα· το πρόσωπό της έμεινε ανέκφραστο, μα μια πονηρή σπίθα άστραψε στο βλέμμα της. Με επιτακτική φωνή είπε: «Βγάλε τα ρούχα, σκύψε και βήξε». Μεσολάβησε μια παγωμένη στιγμή ακαμψίας, μονάχα μια στιγμή, μέχρι που αυστηρή η

φωνή, σαν ηχογραφημένη, επανέλαβε τη φράση με την ίδια ένταση: «Βγάλε τα ρούχα, σκύψε και βήξε». Δε φαινόταν να δέχεται αντίρρηση, και το κορμί πήρε την ταπεινωτική στάση. Το βλέμμα στο πάτωμα, ο πόνος βουβός... το μυαλό είχε κολλήσει σ' εκείνη τη μυρωδιά από γιασεμί που δεν μπορούσε να συνδέσει με τη ζωή της.

Στο διπλανό δωμάτιο της έκαναν κολπικό έλεγχο. Κρύα εργαλεία, δάχτυλα τραχιά που μπηγόνταν μέσα της και δεν είχαν τίποτε από το διακριτικό άγγιγμα της γυναικολόγου της. Αποστείρωση... μικρόβια... αρρώστια! Το μυαλό της κατέγραφε εικόνες, πράξεις, ήχους, μυρωδιές, και ήταν σαν όλα να συνέβαιναν πλάι της, όχι μέσα της... Δες και τα τραχιά χέρια άγγιζαν ξένο σώμα.

Το ξύπνημα της νοητικής αφύπνισης έγινε αργότερα, όταν βρέθηκε στη νεφελώδη υγρή κάμαρα, όταν άκουσε το στεγνό τρίζιμο της βαριάς σιδερόπορτας να κλείνει πίσω της. Εκείνο το τρίζιμο που κρατά δευτερόλεπτα και διαιωνίζεται στο μυαλό, και το ακούς για χρόνια αργότερα στα όνειρά σου.

Στάθηκε άκρη άκρη στο κελί, με την πλάτη ακουμπισμένη στην κλειστή πόρτα, μέχρι να εγκλιματιστεί στον χώρο γύρω της. Το θαμπό φως απ' τον φεγγίτη έδινε μια εξωπραγματική διάσταση των πραγμάτων, και ήταν σαν να έβλεπε έργο στην τηλεόραση. Το μυαλό της αντιστέκεται στην πραγματικότητα. Δυο ντιβάνια με κομοδίνα στο πλάι ακουμπούσαν στους βρόμικους τοίχους. Ένα σώμα ήταν κουλουριασμένο σε εμβρυϊκή στάση στο ένα ντιβάνι, γυρισμένο στον τοίχο· ούτε που γύρισε να την κοιτάξει. Μακριές κατάξανθες μπούκλες ήταν απλωμένες σαν βεντάλια στο μαξιλάρι και το κορμί φαινόταν ντελικάτο, έμοιαζε με παιδί... Ένα παιδί σε κελί... Ένα κύμα λύπης την πλημμύρισε.

Οι κρατούμενες από τα διπλανά κελιά βρήκαν φρέσκο υλικό να χορτάσουν την πλήξη τους κι άρχισαν έναν διάλογο μεταξύ τους που έφτανε στ' αυτιά της σαν μελίσσι που ορμάει έξω απ' τη φωλιά του.

«Έχουμε μουσαφίρισα», φώναξε κάποια.

«Τι έγινε, κοπελιά, εκεί θα στέκεσαι για πολλή ώρα;»

«Δεν καταδέχεσαι το κελί; Απ' τα ψηλά στρώματα είσαι του λόγου σου;»

«Αυτές από τα ψηλά δεν μπαίνουν στη στενή για ψιλοδουλειές σαν τις δικές μας. Κάποια χοντράδα θα 'χει κάνει. Μίλα, μωρή!»

Η φωνή ήταν αυταρχική και την έκανε να ανατριχιάσει.

«Αργότερα, πού θα πάει, θα μιλήσει θέλει δε θέλει».

Η φωνή ακούστηκε σαν απειλή. Δεν έβλεπε πρόσωπα, μόνο άκουγε φωνές άγριες, απειλητικές, ξεδιάντροπες.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν ένιωσε να φοβάται· είχε θάρρος, κι έμενε απαθής σε όσα της συνέβαιναν. Μα τώρα μέσα στο κελί, με τις κρατούμενες απέξω να παραφυλάνε, το κεντρί τρύπωνε στην ψυχή της. Κάτι μέσα της έλεγε πως το θάρρος αυτό είναι φτιαγμένο από φόβο... Προσπάθησε να μην το δείξει, ίσωσε το κορμί και προχώρησε αργά προς το άδειο ντιβάνι. Ήξερε πως οι γυναίκες απέξω μαρκάριζαν κάθε της κίνηση, ήταν περίεργες να μάθουν τι φρούτο τούς κουβαλήθηκε. Αλλά αυτή πέρασε αδιάφορα το βλέμμα από το σημείο που άκουγε τις φωνές των γυναικών κι έπιασε να ταξιδεύει σε δικές της σκέψεις. Οι κρατούμενες είπαν ακόμα λίγες κουβέντες και μετά έπαψαν να ασχολούνται μαζί της.

Κουλουριάστηκε στο ντιβάνι. Ανάσανε βαθιά, να ξεπεράσει το πλάκωμα που ένιωθε στο στήθος. Οι μυρωδιές τώρα ήταν ξεκάθαρες: μπόχα μούχλας και αντισηπτικό. Έλεπε εκείνη η ανεπαίσθητη μυρωδιά γιασεμιού που τόσο την αναστάτωσε. Το κομψό μπουκαλάκι της Chanel πήρε για λίγο σχήμα κι άρωμα στη θύμησή της, και μετά το μυαλό πάλι κλείδωσε. Αυτό το κομμάτι της ζωής της δεν ήθελε να το θυμάται.

Η φωνή του δικαστή, που έκοψε στα δυο τη ζωή της, επανερχόταν στ' αυτιά της σαν ηχώ: «Η κατηγορούμενη θα μείνει υπό κράτηση μέχρι την ημέρα της εκδίκασης». Στο ακροατήριο φωνές, κλάματα, διαμαρτυρίες. Αυτή έμενε απαθής. Τρυγούσε τις λέξεις να βρει την ουσία· λέξεις στεγνές από νόημα, στείρες

αισθημάτων. Τίποτε απ' όσα λέγονταν δεν την αφορούσε. Λάθος προσέγγιση. Κανείς δεν καταπιάστηκε με τους λόγους που έφεραν χιονοστιβάδα στην ψυχή της. Σιγά σιγά κλεινόταν σαν στρείδι στον ωκεανό της σιωπής...

Ο διαπεραστικός ήχος κουδουνιού την έβγαλε απ' τις σκέψεις. Το βουητό από τις φωνές και τα γέλια δεν ησυχάζει ποτέ, αλλά αυτή δεν ακούει, λες και δε βρίσκεται εκεί. Οι πόρτες ανοίγουν η μία μετά την άλλη με το ίδιο ανατριχιαστικό τρίξιμο και οι γυναίκες ορμούν έξω σαν σχολιαρόπαιδα που βιάζονται να βγουν για διάλειμμα. Μία απ' αυτές κοντοστάθηκε έξω απ' το κελί, την κοίταξε διαπεραστικά και είπε λόγια που έσταζαν ειρωνεία και χλεύη: «Η μεγαλειότητη ούτε τώρα μας καταδέχεται; Σήκω, ώρα για μάσα και δουλειά. Τι νόμιμες, μωρή, πως αποτελείς εξαίρεση;»

Δε με παρατάς κι εσύ, σκέφτηκε, και βυθίστηκε πάλι στον κόσμο της.

Το κουλουριασμένο κορμί που ξάπλωνε πλάι της πετάχτηκε σαν ελατήριο. Μάτια μισόκλειστα, μαστουρωμένα, την κοίταξαν έκπληκτα.

«Εσύ από πού ξεφύτρωσες; Ποια είσαι;» ρώτησε.

Μα δεν περίμενε απόκριση. Βγήκε απ' το κελί σαν υπνωτισμένη. Ήταν δεν ήταν δεκάξι.

Αυτή δεν το κούνησε από τη θέση της – τι σχέση είχε με όλα αυτά; Πουθενά δεν κολλούσε σ' αυτό τον χώρο. Από ποιο σημείο και πέρα γίνεσαι θύμα ή θύτης! Και τι την ένοιαζε η απόφαση του δικαστηρίου, αφού την ετυμηγορία για τη ζωή της την έδωσαν άλλοι πριν απ' αυτό; Την καταδίκη της την όρισε αυτός που για χρόνια καλλιεργούσε τον φόβο μέσα της, ποδοπατούσε την αξιοπρέπεία της και την άφησε άβουλο σκουπίδι να βολοδέρνει στη μοναξιά. Και ποιος ο λόγος να δώσει εξηγήσεις; Τι καταλάβαιναν δικαστές και δικηγόροι, μέσα από την ψυχρή λογική του νόμου, από ταπείνωση και εξευτελισμό;

Δε θέλει να σκέφτεται, δε θέλει να θυμάται. Το μυαλό από μόνο του ξεγλιστρά στα τρυφερά μονοπάτια, εκεί που ένα αγγε-

κό πρόσωπο πλημμυρίζει με φως και τρυφερά αγγίγματα την ψυχή της· στα γαλανά ματάκια που έχουν για βαρκούλα το σύννεφο και κολυμπούν στο άπειρο του ουρανού... Από κει ψηλά ακούει που τη φωνάζει: «Μαμά, μαμά μου, έλα, πάρε με...» Κι αυτή κάνει βουτιές στο σύννεφο και τρυπώνει στη βαρκούλα. Βγάζει από την τσέπη μια μαλακιά βούρτσα, χτενίζει τις ξανθές μπουκλίτσες και τραγουδάει: «Βγαίνει η βαρκούλα, βγαίνει η βαρκούλα του ψαρά... Πού θες να πάμε, Αριάνα μου;» Και η παιδούλα δείχνει με το χεράκι της και λέει: «Εκεί, μαμά μου, στο φωτεινό το φεγγαράκι».

«Κρατούμενη, ακόμα εδώ κάθεται; Τι το πέρασες εδώ μέσα; Σπίτι σου, και κάνεις του κεφαλιού σου;»

Η αυστηρή φωνή την προσγείωσε απ' τους αλλοπαρμένους κόσμους όπου ταξίδευε, κι απόμεινε χαμένη να κοιτάει τη γυναίκα με τα αλογίσια καπούλια που τη φρουρούσε. Ήταν η ίδια γυναίκα που την προϋπάντησε. Σαν υπνωτισμένη την ακολούθησε στον μακρύ διάδρομο. Η μυρωδιά από γιασεμί κρατούσε το βήμα της ευθυγραμμισμένο, χωρίς παραπάτημα, μέχρι που έφτασαν σε μια τραπεζαρία. Ένα συνονθύλευμα ήχων την τρέλαινε. Φωνές, γέλια, ραδιόφωνο, κατσαρόλες, μυρωδιές από φαγητά που άχνιζαν της έφεραν λιποθυμία, μα ένα πείσμα φούντωσε μέσα της· το ίδιο πείσμα που ένωσε και τότε, όταν υποσχέθηκε στον εαυτό της πως θα ελευθερωθεί απ' τη φυλακή της ψυχής της.

Με το σούρουπο, το μυαλό της χάθηκε ξανά στη στείρα έρημο. Από τον φεγγίτη του κελιού έβλεπε μια γλώσσα ουρανού που σκούραινε. Η προσπάθεια να ονειροβατεί και στους δύο κόσμους ήταν εξαντλητική. Νύσταζε. Μα τα βλέφαρα δεν άντεχαν το βάρος της σκιάς που παραφύλαγε... Ήταν εκεί, την ένιωθε, έπιανε τη μωρουδίστικη μυρωδιά της, και το πρόσωπό της γαλήνευε.

«Αριάνα μου, πού είσαι μωρό μου; Να θυμάσαι, όπου κι αν είσαι, η μαμά θα σε βρει. Στη γη ή στον ουρανό. Μην ανησυχείς, δε θύμωσα με τα πειράγματα αυτών των γυναικών. Ο λόγος που θύμωσα είναι γιατί έξω από την απομόνωση του κε-

λιού χάνω την επαφή μου με σένα. Τελικά, η βόλτα στον διάδρομο δεν ήταν και πολύ άσχημη, με βοήθησε να καταλάβω πού βρίσκομαι... Δεν έμοιαζε με τις ωραίες βόλτες που κάναμε οι δυο μας στο πάρκο. Θυμάσαι που μετρούσαμε τα κοτσύφια πάνω στη μουσμουλιά; Μόνο μαζί σου θέλω να κάνω βόλτες, Αριάννα μου».

Φυλακή. Εγκλωβισμός. Υπακοή. Καταπίεση!

Ήθελε να αποδράσει. Αυτή η αδιόρατη σκέψη της απόδρασης ερχόταν ξανά και ξανά, όπως και τότε... Τότε τα κατάφερε να ξεφύγει από την άλλη φυλακή. Η τωρινή έχει χοντρούς τοίχους και βαριές, κλειδαμπαρωμένες πόρτες. Παρ' όλα αυτά, πρέπει να αποδράσει... Να αποδράσει. Τίποτε πιο οδυνηρό δεν υπάρχει από μια έμμονη σκέψη που δεν μπορείς να υλοποιήσεις.

Να μπορούσα να γυρίσω τη ζωή μου πίσω... Θα τα έκανα όλα αλλιώς. Θα είχα περισσότερο θάρρος, περισσότερη αυτοεκτίμηση, και θα αντιστεκόμουν. Αν είχα περισσότερη αυτοεκτίμηση, δε θα άλλαζα το επίθετό μου. Θα κρατούσα το όνομα του πατέρα μου, και θα ήμουν υπερήφανη γι' αυτό που είμαι!

Με τα μάτια ανοιχτά, να τρυπούν το σκοτάδι, θωρακίζει την ψυχή της έξω απ' το κελί – μόνο το φθαρτό της σώμα μένει έρμαιο των αγριμιών που παραφυλάνε. Το φεγγάρι πίσω απ' τον φεγγίτη σκύβει στοχαστικό στη μοναξιά της.

Διακοπές στον Βόλο

Μερικά χρόνια πριν

Το αρχοντικό της οικογένειας Θεοδωρίδη στεκόταν γκρίζο, σαν απόρθητο φρούριο πάνω στον λόφο της Ανακασιάς. Ψηλά και πυκνά δέντρα δημιουργούσαν έναν αδιαπέραστο φράκτη προστασίας. Στο πίσω μέρος απλωνόταν ο βαθύς ελαιώνας που μετρούσε νοικοκυραίους πέντε γενεών. Από τον προπάππο του πατέρα της Γιολάντας μέχρι την ίδια.

Η Γιολάντα, από τη μισοφωτισμένη βεράντα, τη λουσμένη στις σκιές, δε χόρταινε ν' αγναντεύει από ψηλά απ' τη μια τα φώτα των ξενοδοχείων που άφηναν πολύχρωμους αντικατοπτρισμούς στη θάλασσα κι απ' την άλλη τα χωριά του Πηλίου που φύτρωναν σαν εκατοντάδες λαμπιόνια στο νύχτωμα. Τη μέρα η καταπράσινη άπλα των πεύκων, και τη νύχτα οι παιχνιδιάρικοι ιριδισμοί της θάλασσας. Δε θυμάται ούτε ένα καλοκαίρι της ζωής της που να μην έχει έρθει στον Βόλο να περάσει τις διακοπές με τους γονείς του πατέρα της. Ακόμα και όταν οι γονείς της ταξίδευαν για δουλειές στην Ευρώπη, αυτή έπαιρνε δυο τρεις φίλες και περνούσε όλο το καλοκαίρι με τη γιαγιά Αικατερίνη και τον παππού Παύλο.

Η οικογενειακή επιχείρηση στον Βόλο καταπιανόταν με ελαιολιβεία και εξαγωγές λαδιού και ελιάς. Ήταν πολύ υπερήφανοι για τις ποικιλίες της καλλιέργειάς τους, και κατάφεραν να τις κάνουν γνωστές σε πολλές χώρες του κόσμου. Και ο πατέρας της, ο Θεόδωρος, σαν νεότερος Θεοδωρίδης, θέλοντας να δώσει μια

νέα πνοή στην επιχείρηση, άνοιξε στην Αθήνα ένα πρωτοποριακό εργοστάσιο κατασκευής σαπουνιού με πρώτη ύλη το παρθένο ελαιόλαδο.

Η Γιολάντα είχε μεγαλώσει μέσα στους ελαιώνες και σε ό,τι σχετιζόταν με τις ελιές, αλλά όσο και να προσπάθησε η γιαγιά να της εμφυσήσει την αγάπη να σπουδάσει κάτι ανάλογο, αυτή έμενε αδιάφορη. Μικρή ξίνιζε τα μούτρα κι έλεγε: «Δε μου αρέσουν τα λάδια».

«Και τι σου αρέσει να κάνεις, μικρή μαϊμουδίτσα;» η γιαγιά την πείραζε.

«Μου αρέσει να τραγουδάω και να χορεύω», απαντούσε η εγγονή με στόμφο.

«Τραγουδίστρια θα μου γίνεις; Ο μπαμπάς θα σου κόψει τα πόδια!»

Κι όμως, όσο μεγάλωνε η Γιολάντα, οι επιδόσεις της στον χορό και στο πιάνο πιστοποιούσαν το μεγάλο της ταλέντο.

Μα ανεξάρτητα απ' αυτό, ο πατέρας της το είχε δεδομένο πως η μοναχοκόρη του θα ακολουθούσε την οικογενειακή παράδοση, και δεν έδινε προσοχή στις αντιδράσεις της. «Παιδί είναι ακόμα. Όταν φτάσει η ώρα, μια χαρά θα κάνει αυτό που πρέπει», έλεγε. Αλλά και αργότερα, σαν θα έδινε εξετάσεις στο πανεπιστήμιο, ο Θεόδωρος έκανε απεγνωσμένες προσπάθειες να τη μεταπείσει επισημαίνοντας: «Υπάρχουν πολλοί κλάδοι που σχετίζονται με τις επιχειρήσεις μας. Μπορείς να διαλέξεις κάτι που να σου ταιριάζει».

«Δε νομίζω. Δε μου αρέσει να ασχοληθώ με τις ελιές», απαντούσε μουτρωμένη η Γιολάντα.

«Μα δε θα ασχοληθείς με ελιές. Έχω όνειρα να φτιάξουμε καλλυντικά με πρώτη ύλη το ελαιόλαδο. Είναι πολύ πρωτοποριακό κι έχει μεγάλες προοπτικές στην αγορά της Ευρώπης», επέμενε ο πατέρας.

«Λυπάμαι, μπαμπά, που δεν μπορώ να σου κάνω το χατίρι».

«Λογικέψου, παιδί μου! Είναι παράδοση στην οικογένειά μας η ενασχόληση με τις ελιές. Είσαι η μοναδική κληρονόμος μιας τεράστιας περιουσίας».

«Ελα, μπαμπά μου, αφού το ξέρεις, η αγάπη μου είναι ο χόρος και η μουσική. Και μη θυμώνεις, σε παρακαλώ».

«Και ποιος θα ασχοληθεί στο μέλλον με όλα αυτά; Εγώ δε θα είμαι για πάντα νέος...» έλεγε με θλίψη, και μετάνιωνε που δεν επέμενε να κάνουν κι άλλο παιδί.

Ήταν παραξενιά της Ινώς που δεν έκαναν. Στα νιάτα της δεν ήθελε να χαλάσει τη σιλουέτα της κι έβρισκε ένα σωρό δικαιολογίες. Να τα αποτελέσματα τώρα...

«Δε σε φοβάμαι, μπαμπάκα, είσαι γερό σκαρί εσύ. Θα ζήσεις πολλά πολλά χρόνια να εκπληρώσεις τα όνειρά σου», του έλεγε η Γιολάντα μ' εκείνο το νάζι που τον έκανε να λιώνει απ' τη λατρεία που της είχε.

«Ελα, Θεόδωρε, μην την πιέζεις. Δεν το βλέπεις; Το παιδί έχει καλλιτεχνική φλέβα, δεν μπορεί να κάνει με το ζόρι κάτι που δεν του αρέσει», έπαιρνε το μέρος της κόρης της η Ινώ.

Έτσι, έγινε το δικό της, και η Γιολάντα μπήκε στη Μουσική Ακαδημία.

Καμιά φορά ο Θεόδωρος παρηγορούσε τον εαυτό του. «Ας γίνει το δικό της. Αυτό δεν την εμποδίζει μια μέρα να αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση», έλεγε, κι άφηνε ανοιχτή μια χαράμαδα αισιοδοξίας να του γλυκαίνει τον καημό.

Η Ινώ δεν μπορούσε να μπει στο πνεύμα του άντρα της. Κορίτσι πράμα, να θέλει να του δώσει μια τόσο μεγάλη ευθύνη! Αυτή ήθελε την κόρη της ξέγνοιαστη, να διασκεδάσει και να χαρεί τη ζωή της· και σαν θα έρθει η ώρα, να ανοίξει δικό της σπίτι και να είναι κυρά κι αρχόντισσα.

Η γιαγιά Αικατερίνη ήρθε και στάθηκε πλάι στην εγγονή της. Η Γιολάντα πιο πολύ ένιωσε την παρουσία της, παρά την είδε.

«Η νύχτα είναι απίθανη», είπε η Γιολάντα γοητευμένη.

Η γιαγιά άπλωσε το χέρι γύρω από τους ώμους της.

«Από μικρό παιδί σου άρεσε να στέκεσαι εδώ στο μπαλκόνι και να μετράς τ' αστέρια».

Η Αικατερίνη είχε αέρα αριστοκράτισσας. Η Γιολάντα από μικρή τη θυμόταν με τον ψηλά τραβηγμένο κότσο και μια σειρά μαργαριτάρια να πέφτουν στο στέρνο της· στο χέρι απαραίτητη η φιλντισένια βεντάλια.

Ήταν μια προσωπικότητα έντονη, και επιβαλλόταν στους άλλους χωρίς προσπάθεια. Ο ήρεμος τόνος της ομιλίας της έμοιαζε με γαλήνιο λιμάνι, και πάνω της ακουμπούσε κάθε πονεμένος της οικογένειας. Αυτό δεν την έκανε λιγότερο δυναμική.

Μικρή, η Γιολάντα καθόταν στα γόνατά της, έπαιζε με τις πέρλες κι όλο ρωτούσε: «Γιαγιά, γιατί πάντα φοράς αυτό το κολιέ και δε βάζεις και κανένα άλλο;»

Και η γιαγιά απαντούσε: «Γιατί είναι το κολιέ της αγάπης. Αυτά τα μαργαριτάρια μού τα έκανε δώρο ο παππούς στη δέκατη πέμπτη επέτειό μας. Τα αγόρασε στο Χονγκ Κονγκ, και είναι πανάκριβα. Κάποια μέρα θα γίνουν δικά σου».

Η Αικατερίνη τη χάριδεψε και παρατηρώντας την προσεκτικά, να καταλάβει τι την απασχολεί, τη ρώτησε: «Κοριτσάκι μου, γιατί κάθεσαι μόνη σου στο σκοτάδι;»

«Μικρή, όταν ερχόμουν με την Άννα στεκόμαστε ώρες και κοιτούσαμε το νύχτωμα. Κάναμε ευχές και βάζαμε στόχους – όσο απέχει η θάλασσα από το μπαλκόνι, τόσο μεγάλοι ήταν οι στόχοι μας, για να τους φτάνουμε», είπε η Γιολάντα κι ακούμπησε το κεφάλι στον ώμο της γιαγιάς της. Η γνωστή μυρωδιά λεβάντας που ανάδινε το σώμα της επιδρούσε στην ψυχή της σαν καταπραϋντικό.

«Και τώρα ποιος είναι ο καινούργιος στόχος;» την πείραξε η Αικατερίνη.

«Να χορέψω και να τραγουδήσω σε μια μεγάλη σκηνή του Λονδίνου», είπε η εγγονή, κι άφησε το βλέμμα να περιπλανηθεί στα αστέρια.

«Μεγαλεπήβολο, αλλά εφικτό. Τελικά ο μπαμπάς σου δεν κατάφερε να σου αλλάξει μυαλά».

«Ε όχι, ρε γιαγιά! Αφού το ξέρεις, εγώ γεννήθηκα για άλλα πράγματα. Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβετε;»

«Πώς και ήρθες μόνη αυτή τη φορά; Πού είναι οι φίλες σου, η Άννα, η Φανή;»

Η γιαγιά ήταν συνηθισμένη να τη βλέπει να μπαίνει στο αρχοντικό με φίλες, τις οποίες υποδεχόταν με ανοιχτή αγκαλιά, γιατί γέμιζαν το σπίτι χαρά και νιάτα, όπως της άρεσε να λέει.

«Η Άννα πήγε με τους γονείς της ταξίδι στην Ευρώπη», απάντησε η Γιολάντα ανέμελα.

«Το ίδιο θα μπορούσες να κάνεις κι εσύ με τους γονείς σου», παρατήρησε η γιαγιά με ένα διπλωματικό χαμόγελο – ο γιος της και η νύφη της είχαν πάει στην Ευρώπη επαγγελματικό ταξίδι.

«Α μπα, τι να κάνω εγώ μαζί τους; Ο μπαμπάς είναι άξιος να με τριγυρνά από εργοστάσιο σε εργοστάσιο να βλέπω μηχανήματα», γέλασε η Γιολάντα.

«Και τι θα κάνεις μόνη σου στον Βόλο;»

«Δεν είμαι μόνη. Ήρθαν κι άλλα παιδιά από την Αθήνα, σε λίγο θα πάω να τους συναντήσω».

«Άντε, τι κάθεσαι, πήγαινε να διασκεδάσεις· πάντα με μέτρο. Και μην αργήσεις πολύ», την κατευόδωσε η γιαγιά.

Παλιά πήγαιναν κι αυτή με τον Παύλο κάθε βράδυ στα διάφορα κέντρα, με φίλους ή και μόνοι. Ήταν συνήθειο στον Βόλο τα βράδια του καλοκαιριού να περπατάνε οι άνθρωποι στην προκυμαία με τα τσιπουράδικα, τα ζαχαροπλαστεία και τα καφέ μπαρ. Όλη η ζωή της πόλης συνωστιζόταν γύρω από τη θάλασσα. Τώρα γέρασαν πια. Ο Παύλος δεν άντεχε τα πολλά ξενύχτια.

Το μήνυμα που είχε πάρει η Γιολάντα στο κινητό της μια ώρα πριν έλεγε να συναντήσει τους φίλους της στο *Mylos Poolside* στις Αηδονοφωλιές. Γνώριζε την περιοχή, μα όχι το συγκεκριμένο καφέ μπαρ. Θα ήταν καμιά καινούργια ανακάλυψη, και τα παιδιά το έκαναν στέκι τους. Αυτό γινόταν με τα μπαρ· πήγαιναν πάντα στο ίδιο μέχρι να το βαρεθούν. Αφησε το αυτοκίνητο στον τόπο στάθμευσης και περπάτησε τα λίγα μέτρα προς τις κτιριακές εγκαταστάσεις. Προσπέρασε τον όλο χαμόγελα πορ-

τιέρη και στάθηκε λίγο αναποφάσιστη, να καταλάβει προς τα πού έπρεπε να πάει. Η μουσική οδήγησε τα βήματά της προς τη φωταγωγημένη πισίνα. Γύρω από το μπαρ συνωστιζόνταν χαρούμενες συντροφίες. Προσπάθησε να εντοπίσει τη δική της, μα μέσα σ' αυτή την οχλαγωγία τής φάνηκε ακατόρθωτο. Τέτοιες στιγμές ήταν που αποζητούσε τις φίλες της· αν ήταν μαζί τους δε θα ένιωθε αμηχανία, θα έπαιρναν το ποτό τους μέχρι να έρθουν και οι υπόλοιποι της παρέας. Αυτό ήταν μια αδυναμία που δεν είχε συνειδητοποιήσει ποτέ πριν, αφού εκτός από τις φίλες της είχε και τον Στέφανο, που πάντα ήταν ο φύλακας άγγελός της.

Τι έπαθα, είμαι χειραφετημένη γυναίκα!

Μάλωσε τον εαυτό της και στάθηκε στο μπαρ. Ζήτησε βότκα με χυμό πορτοκάλι. Με το ποτήρι στο χέρι χάζευε τις συντροφίες γύρω της. Η ατμόσφαιρα ήταν ζωντανή και της άρεσε. Ο φωτισμός έτσι που ήταν εστιασμένος στα νερά της πισίνας άφηνε μια ρομαντική νότα. Τελικά, στον Βόλο κάθε χρόνο δημιουργείται και κάτι καινούργιο που τραβά τη νεολαία. Ήταν σίγουρη πως αυτές οι διακοπές θα ήταν υπέροχες.

Ενώ έπινε το ποτό της, πρόσεξε έναν άντρα να την κοιτάζει επίμονα. Η φυσιογνωμία του δεν της θύμιζε κάποιον, γι' αυτό τον αγνόησε και έστρεψε αλλού το βλέμμα. Ο άγνωστος άλλαξε θέση για να μπορεί να εστιάζει στο πρόσωπό της. Αυτό την εκνεύρισε. Είχε μια ενστικτώδη απέχθεια στα καμάκια που της την έφεφταν. Εκεί που ήταν έτοιμη να φύγει, είδε τον Μάρκο να της κάνει σινιάλο. Του έγνεψε με ανακούφιση και πήγε να τον συναντήσει.

«Πού κρύβεστε, τόση ώρα σας ψάχνω...» είπε εκνευρισμένη.

«Εδώ πιο κάτω είμαστε όλοι. Πού είναι τα κορίτσια;»

«Φέτος δε θα έρθουν. Η Άννα πήγε με τους γονείς της ταξίδι και η Φανή έχει ένα οικογενειακό πρόβλημα».

«Κρίμα...» είπε ο Μάρκος και η απογοήτευση στο πρόσωπό του ήταν έκδηλη.

Η Γιολάντα χαμογέλασε. Από το προηγούμενο καλοκαίρι ήταν τσιμπημένος με τη Φανή, αλλά αυτή δεν τόλμησε να κάνει κάποια κίνηση να τον ενθαρρύνει.

Ο Μάρκος ήταν ένα ήσυχο κι ευγενικό παλικάρι από τις καλές οικογένειες του Βόλου. Πέρασε ευγενικά το χέρι του γύρω από τους ώμους της και τη συνόδεψε σε μια μεγάλη συντροφιά. Τα περισσότερα παιδιά ήταν γέννημα θρέμμα του Βόλου που φοιτούσαν στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλίας, μα υπήρχαν και άλλοι από την Αθήνα. Ο ενθουσιασμός της πρώτης μέρας των διακοπών ανέβαζε τη διάθεση με αδιάκοπα σφηνάκια, χωρατά και γέλια. Ο Νώντας, ένας γαλανομάτης συμφοιτητής της Άννας στη Φιλοσοφική, τη χαιρέτησε. «Τελικά δεν ήρθε...» είπε κάπως απογοητευμένος, και της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Πού ξέρεις, όταν γυρίσει από το ταξίδι μπορεί και να έρθει», τον παρηγόρησε η Γιολάντα, μα δε χρειάστηκε να πει περισσότερα· μια ξανθιά νοστιμούλα τον τράβηξε στην πίστα. Τους παρακολουθούσε που χοροπηδούσαν ξέγνοιαστοι στους ξέφρενους ρυθμούς, θαύμαζε τον τρόπο που παρασύρονταν κι έμπαιναν στη διάθεση της συντροφιάς. Η ίδια ήταν κουμπωμένη. Τόσα παιδιά γύρω της σφάζονταν να χορέψουν μαζί της, κι αυτή έμενε απαθής – χωρίς τις κολλητές της δεν είχε νόημα. Της έλειπε το κίνητρο για να ενδώσει στη χαρά.

Καιρό που βρήκε κι αυτή η Άννα να πάει ταξίδι...

Ο Στέφανος ήρθε πίσω της και την αγκάλιασε.

«Τι γίνεται, μικρό μου κουταβάκι; Πόση ώρα ακόμα θα παριστάνεις το άγαλμα; Έλα να χορέψουμε!» είπε και της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Φωνακλάδικο βατράχι, εδώ κρύβεσαι τόση ώρα;» του χαμογέλασε και άπλωσε το χέρι να τον αγκαλιάσει. «Μου έλειψες, το ξέρεις;»

«Το ξέρω. Εμένα περίμενες, γι' αυτό φαινόσουν χαμένη στον κόσμο σου;»

Τα μάτια του δεν έκρυβαν τη λατρεία που της είχε, κάτι στο οποίο η Γιολάντα ποτέ δεν έδωσε την πρόπευσα σημασία.

«Σε κολακεύει να το πιστεύεις αυτό;» του είπε και του χάιδεψε τα μαλλιά.

«Κάποτε θύμωνες όταν σε φώναζα κουταβάκι, και κρυβόσουν».

«Τώρα μεγάλωσα, δε θυμώνω· και ούτε κρύβομαι».

«Θυμάσαι που το σκάγαμε και μας έψαχναν; Τι λες, το σκάμε κι απόψε; Άσε τους όλους, και πάμε να κάνουμε τα δικά μας», της ψιθύρισε στ' αυτί.

«Στέφανε, άσε τις πονηριές κι έλα να χορέψουμε».

Τον παρέσυρε στην πίστα με την οικειότητα της φιλίας που τους ένωνε από παιδιά. Της κρατούσε το χέρι και λικνίζονταν στον ρυθμό της μουσικής. Το μυαλό της Γιολάντας ξεστράτισε στα χρόνια της αθωότητας, τότε που ο Στέφανος με κοντά παντελονάκια τής κρατούσε το χέρι στα ατέλειωτα παιχνίδια τους στους ελαιώνες. Ήταν όμορφος, γλυκός, καλοσυνάτος, και προπάντων δεν της χάλαγε χατίρι. Κι όμως, ποτέ δεν τον είδε ερωτικά. Τον αγαπούσε σαν αδερφό. Αλλά ούτε κι αυτός τη φлέρταρε ποτέ. Ή το 'κανε, κι αυτή δεν το πρόσεχε...

«Τελικά, έκανες αυτό που ήθελες. Δεν κατάφερε ο μπαμπάς σου να σε παρασύρει στις οικογενειακές επιχειρήσεις».

Σχεδόν φώναζε, για να τον ακούσει.

«Όχι, έμεινα σταθερή στα πιστεύω μου», είπε εύθυμα. «Αλλά ο μπαμπάς μη νομίζεις πως το βάζει κάτω. Μου είπε: “Σπούδασε ό,τι θες, φτάνει να εργαστείς στις οικογενειακές επιχειρήσεις!”»

«Και θα το κάνεις;»

«Δε νομίζω».

«Τέτοια ξεροκέφαλη ήσουν πάντα», της πέταξε και της ανακάτεψε παιχνιδιάρικα τα σγουρά μαλλιά. Χόρεψαν για λίγο πλάι στα άλλα παιδιά της παρέας που είχαν κυριολεκτικά ξεβιδωθεί και αποτραβήχτηκαν σε μια γωνιά να τα πούνε.

«Απορώ πώς αντέχουν να χοροπηδάνε με τόση ζέστη».

«Πριν κι εσύ ίδια ήσουν. Από τότε που μπήκες στη Μουσική Ακαδημία σοβάρεψες».

«Αλήθεια, το πιστεύεις αυτό;»

«Γιατί, δεν το αντιλαμβάνεσαι και μόνη σου; Ξέρεις πόσο μου λείπει η ανεμελιά που είχες παιδί; Είχες μια αστείρευτη ενεργητικότητα, έτρεχες και τραγουδούσες στους αγρούς, χόρευες γύρω από τα δέντρα σαν να βρισκόσουν σε κάποια σκηνή με άλλους

χορευτές, ήσουν ένα πλάσμα αέρινο· και ήσουν μόνο δική μου».

«Και τώρα δική σου είμαι, δεν έχω άλλον φίλο».

Αυτός έκανε έναν αστείο μορφασμό που συνήθιζαν από μικροί όταν ένας από τους δυο τους έλεγε αερολογίες.

«Μετά το πτυχίο σου τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

«Σκοπεύω να συνεχίσω στην Αγγλία για άλλα δύο χρόνια. Εσύ;»

«Όπως τα ξέρεις, το δικηγορικό γραφείο καλά πάει, δουλειές υπάρχουν...»

«Σαν να μην το λες με ενθουσιασμό. Συμβαίνει κάτι που δε γνωρίζω;»

«Τι να συμβαίνει, μουσίτσα;» είπε και την αγκάλιασε τρυφερά.

Ο άγνωστος που πριν τη φλέρταρε στο μπαρ πέρασε από δίπλα και κοντοστάθηκε.

«Γεια σου, Στέφανε, δε θα με συστήσεις στη φίλη σου;» είπε.

Η Γιολάντα τον αναγνώρισε αμέσως κι ένιωσε τον θυμό της να φουντώνει. Λες και τόση ώρα μόνη του έγνοια ήταν να βρει μια ευκαιρία να την πλησιάσει. Ήταν πιο ψηλός και από τους δύο κι αυτό του έδινε υπεροχή. Το παρουσιαστικό του φαινόταν συμπαθητικό, μα για κάποιον λόγο ο τρόπος του την απωθούσε.

Ο Στέφανος ξαφνιάστηκε με τον αέρα που είχε –μόλις που τον γνώριζε– μα παρ' όλα αυτά έκανε τις συστάσεις.

«Γιολάντα, ο Νίκος Αστεριάδης. Από δω η δεσποινίς Γιολάντα Θεοδωρίδη».

«Της γνωστής οικογένειας Θεοδωρίδη;» ρώτησε εκείνος.

Η Γιολάντα κράτησε για λίγο το βλέμμα της επάνω του και μετά ρώτησε: «Γνωρίζεις την οικογένειά μου;»

«Τη γνωρίζω γενικά, όπως τη γνωρίζει ο κόσμος όλος. Θέλεις να χορέψουμε;»

Η Γιολάντα από αντίδραση απάντησε κάπως απότομα: «Μόλις χόρεψα με τον Στέφανο, ευχαριστώ».

«Είστε ζευγάρι;»

«Φίλε, αυτό δε σε αφορά», τον αποπήρε ο Στέφανος.

«Δεν εννοούσα τίποτα συγκεκριμένο, με συγχωρείτε», είπε εκείνος και απομακρύνθηκε.

«Ποιος είναι αυτός ο αγενής;» θέλησε να μάθει η Γιολάντα.

«Τον γνώρισα χθες όταν βγήκα με φίλους για ένα ποτό. Κανείς από τα παιδιά δεν τον γνωρίζει. Συστήθηκε μόνος του και είπε πως ήρθε στον Βόλο για διακοπές».

«Τι ψάχνει ανάμεσα στον φοιτητόκοσμο;»

«Ίσως ψάχνει για περιπέτειες».

«Κι έβαλε στο μάτι εμένα. Από την ώρα που μπήκα με στάμπαρε».

«Δε μας τα 'πες αυτά, σιγανοπαπαδιά!»

Τη συζήτηση έκοψαν τα γέλια των παιδιών που κατέφθασαν αναψοκοκκινισμένα.

«Το ευχαριστήθηκα όσο δε φαντάζεστε. Είχα καιρό να χορέψω τόσο πολύ», είπε ο Νώντας.

Η Γιολάντα δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί πόσο εύκολα τα αγόρια γεμίζουν τα κενά. Αν ήταν εδώ η Άννα, ούτε που θα τολμούσε να κοιτάξει την ξανθιά.

Τα παιδιά συνέχισαν να πίνουν και το κέφι ήταν στο φόρτε του, όταν η Γιολάντα είπε στον Στέφανο: «Εγώ πρέπει να φύγω».

«Από τώρα;»

«Είναι το πρώτο βράδυ και είμαι λίγο κουρασμένη».

«Καλά θα έρθω αύριο να σε πάρω να πάμε για μπάνιο», είπε και περπάτησε μαζί της μέχρι το αυτοκίνητο. Της έκλεισε την πόρτα λέγοντας: «Να προσέχεις».

Η Γιολάντα χαμογέλασε. Δεν άλλαξε. Από τότε που ήταν μικρούλα έτσι την πρόσεχε.

Την παρακολούθησε να φεύγει και ξαναγύρισε στο μπαρ.

Η νύχτα ήταν γλυκιά και, παρ' όλη την κούραση της ημέρας, δεν κατάφερε να κοιμηθεί. Λίγο ο ενθουσιασμός, λίγο τα ποτά που ήπие, της έφεραν μια γλυκιά υπερένταση. Η Γιολάντα σηκώθηκε ακροπατώντας, πήρε ένα μπουκάλι πορτοκαλάδα από το ψυγείο και βγήκε να αγναντέψει τη νύχτα. Ο ουρανός ήταν κατάσπαρτος αστέρια και μια υπερκόσμια γαλήνη βασίλευε στο αγρόκτη-

μα. Κάθε φορά που ερχόταν στο σπίτι της γιαγιάς, αυτή η γαλήνη επιδρούσε στην ψυχοσύνθεσή της σαν έκκτη αίσθηση. Μακριά από τα διαβάσματα και το άγχος της πόλης, γαλήνευε η ψυχή της, απελευθερωνόταν από τα γήινα και κολυμπούσε στο σύμπαν. Σαν ανάλαφρη πεταλούδα τρυγούσε στους αιθέρες. Αναμνήσεις από τα παιχνίδια στους ελαιώνες, το κρυφτό με τον Στέφανο, τα τραπεζώματα που έστηνε η γιαγιά στην αυλή κάτω απ' τον πλάτανο και τα τραγούδια των μεγάλων, όλα ήταν ένα όμορφο κομμάτι των παιδικών της χρόνων.

Μεγάλωσε με πολλή αγάπη, όχι μονάχα από τους δικούς της, μα και από τους ανθρώπους γύρω της, και δεν μπορούσε να διανοηθεί πως υπάρχει κάτι άλλο πέρα απ' αυτό. Ο Στέφανος ξύπνησε μέσα της ένα ευαίσθητο κομμάτι της εφηβείας, το πετάρισμα των πρώτων ερώτων. Της ήταν τόσο απαραίτητος σ' εκείνη τη φάση της ζωής της, που της ήταν αδιανόητο να ζει χωρίς τη δική του παρουσία. Σ' αυτόν εκμυστηρευόταν τα φλερτ, τους φόβους και τις ανασφάλειές της. Ήταν πέντε χρόνια μεγαλύτερος, τελείωσε τις σπουδές του στη Νομική και άνοιξε δικό του δικηγορικό γραφείο στην Αθήνα. Μπορεί να μη βλέπονταν όπως παλιά, όμως κρατούσαν επαφή. Ήταν μια σχέση που οι απουσίες άφηναν ένα μικρό κόμμα, και κάθε φορά που συναντιόντουσαν συνέχιζαν απ' εκεί που είχαν μείνει την προηγούμενη φορά.

Ο νους της πήγε στις φίλες της και χαμογέλασε. Αν ήταν μαζί της, θα κάθονταν τώρα με τρία ποτήρια, θα έπιναν χυμό πορτοκάλι και θα σχολίαζαν τη βραδιά. Το πρωί θα τους τηλεφωνούσε. Ήταν σαν να έβλεπε τη σαστιμάρα της Φανής όταν θα της περιέγραφε την απογοήτευση του Μάρκου που δεν την είδε. Τελικά, αυτό το παιδί είναι πολύ ερωτευμένο... Όμως, στην Άννα δε θα μαρτυρούσε ποτέ το αθώο φλερτ του Νώντα με την Ξανθιά. Αγαπούσε τις φίλες της και δεν ήθελε να πληγωθούν.

Ήταν κοντά μεσημέρι όταν ο Στέφανος στάθμευσε στην είσοδο και την περίμενε.

Η γιαγιά Αικατερίνη, όπως κάθε πρωινό, φορώντας ένα ανάλαφρο φόρεμα, καθόταν στην αυλή κάτω από τον πλάτανο, μπροστά σ' ένα στρωμένο τραπέζι με όλα τα καλά, μαρμελάδες, φρυγανιές, δίπλες, χυμούς, και την περίμενε. Ήξερε πως θα αργούσε να ξυπνήσει κι έδωσε εντολή στη Ροδιά να μη σηκώσει το τραπέζι μέχρι να ξυπνήσει η Γιολάντα. Όταν την είδε να κατεβαίνει με το παρεό που μόλις έκρυβε το μπικίνι, ρώτησε:

«Για πού το 'βαλες, δεσποινίς μου; Κανείς δε φεύγει νηστικός από αυτό το σπίτι. Έλα να πάρεις το πρωινό σου».

«Για μπάνιο πάω, καλέ γιαγιά...» διαμαρτυρήθηκε.

«Κάθισε, παιδί μου, στο τραπέζι. Η θάλασσα δε φεύγει από τον τόπο της, εκεί θα είναι, να σε περιμένει».

«Μα περιμένει ο Στέφανος, είναι έξω στο αυτοκίνητο».

«Εκείνο το καλό παιδί; Να πας να τον φωνάξεις να πάρει κι αυτός πρωινό».

Από μικρό τον παρακολουθούσε, και του είχε ιδιαίτερη αδυναμία. Πάντα τον σκεφτόταν στο πλευρό της εγγονής της όχι σαν φίλο, αλλά σύντροφο που θα την έκανε ευτυχισμένη. Και δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί δεν τα έφτιαχναν οι δυο τους.

Η Γιολάντα ήξερε πως αν επέμενε να φύγει χωρίς πρωινό θα ήταν χαμένος κόπος, γι' αυτό φρόντισε να γίνει το δικό της. Ο Στέφανος, που ήξερε το χούι της γιαγιάς, εμφανίστηκε χαμογελαστός μ' ένα αμάνικο φανελάκι που αναδείκνυε τα γυμνασμένα μπράτσα του, ηλιοκαμένος και όμορφος. Χαιρέτησε με σεβασμό την Αικατερίνη, κάθισε πλάι της και ήπие καφέ, έφαγε και κουλουράκι για να την ευχαριστήσει, ξέροντας πως το εξεταστικό της βλέμμα δε σταμάτησε ούτε στιγμή να τον μελετά.

«Πού θα πάτε για κολύμπι;»

«Σήμερα είπαμε να πάμε στην παραλία των Αλυκών», απάντησε ο Στέφανος.

«Πολύ ωραία είναι εκεί. Πήγαμε τελευταία μια βόλτα με τον Παύλο. Γέμισε καφετέριες και εστιατόρια, και η παραλία είναι πεντακάθαρη, βραβεύτηκε με μπλε σημαϊάκι».

Η γιαγιά έδινε μεγάλη σημασία στις λεπτομέρειες.

«Φύγαμε!» ανακοίνωσε η Γιολάντα, για να δώσει τέλος στη φλυαρία της Αικατερίνης.

Βγήκαν στον παραλιακό δρόμο και ακολούθησαν τη γραμμή της θάλασσας. Φαινόταν ακίνητη, να ονειροβατεί στην αποχαύνωση του μεσημεριού. Η Γιολάντα άνοιξε το παράθυρο κι ανάσανε βαθιά τη μυρωδιά της αλμύρας. Το πρώτο μπάνιο του καλοκαιριού, σκέφτηκε με λαχτάρα.

Η απόσταση από το αρχοντικό δεν ήταν παρά δέκα χιλιόμετρα και σύντομα φάνηκε ο συνωστισμός της παραλίας με μουσικές στη διαπασών και ξεφωνητά από τον νεαρόκοσμο που γλεντούσε. Άφησαν το αμάξι στον τόπο στάθμευσης και περπάτησαν μέχρι το κέντρο. Ο Νώντας και ο Μάρκος ήταν εκεί και τους περίμεναν. Η Γιολάντα στάθηκε απόμακρα να κοιτάει σκεφτική όλο αυτό που γινόταν.

«Μα ήταν ανάγκη να έρθουμε σ' ένα τόσο φασαριόζικο μέρος; Χάθηκαν οι ήσυχες παραλίες;»

Ο Στέφανος την κοιτούσε με έκπληξη.

«Ομολογώ πως παραξενεύομαι με τη μετάλλαξη, αλλά μου αρέσει η ιδέα», είπε και πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της. «Θες να το σκάσουμε;»

«Άσ' το για άλλη φορά», του χαμογέλασε.

Ο Στέφανος την παρέσυρε μακριά από το μπαράκι και περπάτησαν για λίγο κατά μήκος της ακρογιαλιάς. Η θάλασσα σπινθήριζε κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο διασπώντας το γαλάζιο σε απίθανους ιριδισμούς. Της άρεσε να αφήνει το βλέμμα πάνω στην απέραντη άπλα να ταξιδεύει, μέχρι που τα μάτια της έτσουζαν και δάκρυζε. Το είχαν ανάγκη να μείνουν για λίγο οι δυο τους· είχαν καιρό να τα πουν. Στις σύντομες συναντήσεις τους στην Αθήνα δεν προλάβαιναν να συμπληρώσουν όλα τα κενά.

«Για πες, τρέχει τίποτα στη ζωή σου αυτό το διάστημα;» τον ρώτησε με το ενδιαφέρον της φίλης που θέλει να ξέρει αν ο κολητός της περνάει καλά.

«Στη δική μου όλο και κάτι τρέχει: κακοποιήσεις, διαζύγια, εξαφανίσεις... Στη δική σου τι τρέχει, Γιολάντα;»

Αυτή σήκωσε τους ώμους.

«Διάβασμα, χορός, τραγούδι...»

«Κάποιο φλερτ;»

«Τίποτα σοβαρό, σαχλαμάρες».

Ο Στέφανος χαμογέλασε. «Σαχλαμάρες» ήταν μια λέξη που έλεγε από μικρή όταν ήθελε να ελαχιστοποιήσει το μέγεθος μιας σκανταλιάς της.

«Τι λες, βουτάμε εδώ που είναι ήσυχα;»

«Να παραβγούμε, θες; Για να διαπιστώσεις αν εξακολουθώ να είμαι ακμαίος...»

Πέταξαν κάτω τα σακίδια, έβγαλε το παρεό και έτρεξε με γυμνά πόδια στην καυτή άμμο. Το μικροσκοπικό μπικίνι αναδείκνυε το καλογυμνασμένο σώμα της. Ο Στέφανος, παρόλο που τη γνώριζε τόσα χρόνια, κάθε φορά τού κοβόταν η ανάσα όταν την κοιτούσε. Τα торνευτά της πόδια ήταν ατέλειωτα και το περπάτημά της είχε τη χάρη γαζέλας. Άφησε έναν αναστεναγμό και την ακολούθησε. Έκαναν μια αστεία κίνηση κι έπεσαν με μια φωνή στο νερό. Κολύπησαν χωρίς διακοπή λίγα μέτρα και μετά στάθηκε λαχανιασμένη απέναντί του. «Είναι απίθανη!» είπε με κομμένη την ανάσα. Ο ήλιος έκανε τις σταγόνες στις μπούκλες των μαλλιών της να λάμπουν έτσι που έσταζαν στο πρόσωπό της.

Ο Στέφανος την κοίταξε σοβαρός.

«Το ξέρεις πως όσο πάει και ομορφαίνεις πιο πολύ;» της είπε. Ήταν τόσο έκδηλη η λατρεία στο βλέμμα του...

Η Γιολάντα σχολίασε παιχνιδιάρικα: «Δεν ήξερα πως ομορφαίνουν και τα κουτάβια!»

Αυτός έδωσε το σοβαρό ύφος και έγινε ο συνηθισμένος εαυτός του.

«Εσύ φαίνεται πως είσαι ένα ξεχωριστό κουτάβι».

«Ξέρεις τι πήρε το μάτι μου στην αποθήκη της γιαγιάς;»

«Τι;»

«Τα κοχύλια που μου χάριζες όταν ήμαστε πιτσιρίκια».

«Σοβαρά, τα έχεις ακόμα;»

«Η γιαγιά Αικατερίνη δεν πετάει τίποτα που κρύβει μέσα του αγάπη».

«Τη λατρεύω τη γιαγιά Αικατερίνη», είπε και φίλησε τα μαλλιά της.

Έτσι βρεγμένοι έσμιξαν με την παρέα που συνεχώς μεγάλωνε, έπιναν χυμό καρπουζιού με ρούμι και χόρευαν στους ξέφρενους ρυθμούς.

«Θες το ίδιο ή προτιμάς πορτοκάλι;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Πορτοκάλι», είπε η Γιολάντα, μα δεν πρόλαβε να συνεχίσει τη φράση της όταν είδε τον Νίκο Αστεριάδη να στέκει πλάι της και να της χαμογελά.

«Είσαι πολύ ξεχωριστή, το ξέρεις;»

Η Γιολάντα γύρισε και τον αντιμετώπισε κατά πρόσωπο.

«Κι αυτό από πού το συμπεραίνεις; Ούτε που με ξέρεις».

«Το βλέπω. Αυτές οι μπούκλες που πέφτουν σαν χείμαρρος στην πλάτη σου σε κάνουν να μοιάζεις με αρχαία θεά», είπε· και πήρε μια τούφα από τα μαλλιά της και την τράβηξε πίσω από το αυτί της.

Αυτή, ενοχλημένη απ' την οικειότητα, μετακινήθηκε στην άλλη άκρη περιμένοντας τον Στέφανο να φέρει τα ποτά.

Αυτός απόμεινε ακουμπισμένος στην μπάρα του μπαρ με τα μάτια στραμμένα πάνω της. Μέσα της ένιωσε κάτι απροσδιόριστο. Απ' τη μια την κολάκευε που ένας γοητευτικός άντρας τη φλέρταρε, απ' την άλλη ήταν ένας άγνωστος που πρώτα ενδιαφέρθηκε για το οικογενειακό της όνομα πριν γνωρίσει την ίδια. Αυτό που πάντα τη φόβιζε ήταν μήπως κάποιος την προσέγγιζε από συμφέρον – ήταν η μοναδική κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Έτρεμε στην ιδέα πως κάποιος μπορεί να της πουλήσει έρωτα για τα λεφτά της.

Ο Νώντας της ψιθύρισε: «Ο τύπος μού έπιασε κουβέντα».

«Δηλαδή;»

«Σας είδε να κολυμπάτε με τον Στέφανο και ήθελε να μάθει αν έχετε σχέση».

«Κι εσύ τι του είπες;»

«Την αλήθεια, ότι είναι παιδικός σου φίλος. Δεν έπρεπε;»

«Δεν ξέρω», απάντησε σκεφτική.

«Έλα, αφέσου και μια φορά να περάσεις καλά τις διακοπές σου...»

Η Γιολάντα χαμογέλασε – δεν ήξερε αν μπορούσε να το κάνει αυτό. Η Φανή ίσως το έκανε· όλα τα έπαιρνε τόσο επιδερμικά, σαν μια εφήμερη χαρά. Αυτή ήθελε κάτι πιο βαθύ, που να έχει νόημα... Όταν ήρθε ο Στέφανος με την πορτοκαλάδα τον ρώτησε: «Αυτός πώς ήξερε πως θα ερχόμαστε εδώ και μας ακολούθησε;»

Ο Στέφανος ακολούθησε το βλέμμα της κι όταν τον είδε, στην έκφρασή του φάνηκε δυσaréσκεια.

«Δε νομίζω να ήξερε, μάλλον τυχαία ήρθε. Μη δίνεις σημασία», είπε και την παρέσυρε ανάμεσα στα ζευγάρια που χόρευαν. «Από δω δεν μπορεί να κάνει καμάκι», την πείραξε.

«Ψαρεύει τους φίλους μας και ζητά πληροφορίες».

«Δηλαδή;»

«Ρώτησε τον Νώντα αν είμαστε ζευγάρι».

«Κι αυτό σε ενοχλεί;»

«Όχι. Απλώς δε μ' αρέσει που πρώτα ήθελε να μάθει για το σόι μου· κι από την άλλη, δεν ξέρω κι από πού κρατά η σκούφια του».

«Αν κατάλαβα καλά, ο τύπος σου αρέσει· κι αν έχει καλές συστάσεις θα τα φτιάξεις μαζί του».

Ο τόνος του ήταν κοφτός, με μια ανεξιχνίαστη πίκρα.

Η Γιολάντα τον κοίταξε αφοπλιστικά.

«Για να είμαι ειλικρινής δεν το σκέφτηκα, αλλά τώρα που το λες, μπορεί και να είναι έτσι», απάντησε.

«Αν έτσι το θες», είπε κι έκρυψε το πρόσωπό του στα βρεγμένα μαλλιά της. Το βλέμμα του, μελαγχολικό, πνίγηκε στους άπειρους σάπφειρους που έπλεαν στο γαλάζιο της θάλασσας. Άφησε τον κρυφό καημό του να λουφάξει στα τρίςβαθα της καρδιάς του κι αρκέστηκε στην επαφή που είχε εκείνη τη στιγμή το σώμα του με το δικό της.

Ο Νίκος Αστεριάδης όταν έβαζε κάτι στο μυαλό του το κατόρθωνε με όποιον τρόπο μπορούσε. Η περιφρόνηση που είδε στα μάτια της Γιολάντας δεν τον αποθάρρυνε· απεναντίας, τον όπλισε με περισσότερο πείσμα να την κερδίσει. Καμιά γυναίκα δεν αντιστάθηκε μέχρι τώρα στη γοητεία του. Παρακολούθησε εξονυχιστικά το ζευγάρι από απόσταση για λίγες μέρες, και όταν πείστηκε πως με αυτόν τον Στέφανο δεν τρέχει τίποτα ερωτικό, αποφάσισε πως δε θα δυσκολευόταν να την κάνει δική του. Στην πλαζ φρόντιζε να βρίσκεται σε μικρή απόσταση από τη συντροφιά της, για να μπορεί να την πολιορκεί με το βλέμμα. Μια δυο απόπειρες που έκανε να της ζητήσει να χορέψουν απέτυχαν. Αλλά όσο τον απέρριπτε, τόσο πείσμωνε.

Η συμπεριφορά της δεν έδινε την εντύπωση του κακομαθημένου πλουσιοκόριτσου· είχε μια σοβαρότητα, κι αυτό βοηθούσε στο εγχείρημά του. Αρκούσε να την κάνει να τον δει θετικά. Αυτή η κοπέλα είχε μια παράξενη γοητεία. Ο κατάμαυρος χείμαρρος των σγουρών μαλλιών της περιέβαλλε ένα πρόσωπο που εξέπεμπε αθωότητα, όμως το αλαβάστρινο κορμί της κόλαζε και άγιο. Την ήθελε πολύ, όχι τόσο για την ομορφιά της, αλλά γι' αυτό που αντιπροσώπευε· αυτό που έβαλε όρκο να κατακτήσει.

Η πληροφορία πως θα γινόταν κάποιο γλέντι στο σπίτι των παππούδων της έφτασε στ' αυτιά του εντελώς τυχαία...

Για τη Γιολάντα Θεοδωρίδη δε γνώριζε τίποτα, εκτός από όσα διάβασε στις κοσμικές σελίδες κουτσομπολίστικων περιοδικών λίγους μήνες πριν. Ήταν η μονάκριβη κόρη επιχειρηματία, και μοναδική κληρονόμος όλης της οικογενειακής περιουσίας· αυτό δηλαδή που έψαχνε. Περισσότερες λεπτομέρειες αναζήτησε στο διαδίκτυο και μετά κάνοντας παρέα έναν παπαράτσι. Όταν έμαθε πως η κοπέλα θα έκανε διακοπές στον Βόλο, φρόντισε να βρεθεί εκεί πριν απ' αυτήν για να υλοποιήσει το σχέδιό του.

Έπιασε να σουρουπώνει όταν η γιαγιά Αικατερίνη, έτοιμη να υποδεχτεί τους καλεσμένους της, έκανε έναν τελευταίο έλεγχο

στο στρωμένο τραπέζι κάτω από τον πλάτανο. Ο χώρος στην πίσω αυλή ήταν διαμορφωμένος για καλοκαιρινά γλέντια. Ένα πέτρινο μπαρ σκεπασμένο από μια προέκταση της οροφής ήταν εφοδιασμένο με κάθε λογής ποτά. Το κρατούσε σαν έθιμο η γιαγιά να καλεί φίλους και συγγενείς όταν έρχονταν τα παιδιά της για τις καλοκαιρινές διακοπές. Μια που οι γονείς της Γιολάντας θα αργούσαν στο ταξίδι τους, αποφάσισε να οργανώσει το πάρτι χωρίς τη δική τους παρουσία.

Ο παππούς με τη βοήθεια του επιστάτη έβγαζε τα ταψιά από τον πυρωμένο φούρνο και η Ροδιά, η ψυχοκόρη, έτρεχε πάνω κάτω να εκτελεί τις προσταγές της γιαγιάς κατά γράμμα.

Πρώτα κατέφθασε σύσσωμη η νεολαία και μεμιάς η ατμόσφαιρα γέμισε χάχανα και μουσική. Ο Στέφανος, που γνώριζε τα κατατόπια, στάθηκε πίσω από το μπαρ, να βοηθήσει τη Γιολάντα στο σερβίρισμα. Είχαν αραδιασμένες καράφες με κόκκινο και λευκό κρασί και πιο μικρές με ρακί.

Ο Νώντας διαμαρτυρήθηκε.

«Τι, με κρασί θα μεθύσουμε;»

«Μωρέ, πώς δε σκέφτηκα να φτιάξω χυμό από καρπούζι με ρούμι...» είπε στενοχωρημένη η Γιολάντα.

«Γι' αυτό στενοχωριέσαι; Θα φτιάξω εγώ. Πάω να ζητήσω βοήθεια από τη Ροδιά», προσφέρθηκε ο Στέφανος. Μα την ίδια στιγμή η Ροδιά έκανε την εμφάνισή της κρατώντας μια μεγάλη ανθοδέσμη με κόκκινα τριαντάφυλλα.

«Αυτά τα έφεραν για σένα, κοπέλα μου».

Η Γιολάντα άνοιξε τον μικρό φάκελο και διάβασε: «Σου στέλνω και τις δικές μου ευχές για χαρούμενες διακοπές. Νίκος Αστεριάδης».

Τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα και μια καυτή αύρα την έκανε να ιδρώσει. Ο Στέφανος που στεκόταν πλάι της διάβασε το όνομα του αποστολέα.

«Είναι προσκεκλημένος;» ρώτησε λίγο μπερδεμένος.

«Όχι».

«Ε τότε, προς τι τα λουλούδια;»

«Για να μου υποδείξει με τον τρόπο του πως δεν τον προσκάλεσα στο πάρτι», είπε και το πρόσωπό της σκυθρώπιασε.

«Μετάνιωσες;» της είπε και μελετούσε με λαχτάρα το πρόσωπό της.

Δεν ήταν δύσκολο για τον Στέφανο να καταλάβει ακόμα και τις πιο βαθιές σκέψεις της. Τη διάβαζε σαν ανοιχτό βιβλίο. Μπορούσε να πιάσει τους κραδασμούς της καρδιάς της, την απογοήτευση, τη χαρά ή τη λύπη. Εκείνη τη στιγμή φαινόταν μπερδεμένη.

«Δεν ξέρω τι θέλω».

«Πριν είπες πως δεν εμπιστεύεσαι τις προθέσεις του. Μήπως τα λουλούδια άλλαξαν την εικόνα του;»

Ο Στέφανος είχε από παιδί την τάση να τη φέρνει μπρος στα αδιέξοδά της και να της κάνει ξεκάθαρο το τοπίο. Όμως αυτή τη φορά, ενδόμυχα, ήξερε και ο ίδιος πως η πρόθεσή του ήταν εγωιστική. Τον τρέλαινε η ιδέα πως μπορούσε να ερωτευτεί κάποιον άλλον πριν καταφέρει ο ίδιος να την πείσει για τα πραγματικά του αισθήματα.

Η Ροδιά έφερε μια μεγάλη καράφα χυμό καρπουζιού και ο Στέφανος μηχανικά άρχισε να ρίχνει το ρούμι.

«Τι κάνεις, παιδί μου, χωρίς μεζούρα;» τον σκούνησε αυτή γελώντας. «Πας φιρί φιρί να μας μεθύσεις;»

«Έλα πιες, να πάνε οι πίκρες κάτω!»

Γέμισε το ποτήρι και της το έδωσε μ' ένα μειδίαμα. Ήξερε πώς να κρύβει τα δικά του αισθήματα.

Σιγά σιγά έφτασαν και οι υπόλοιποι καλεσμένοι, όλοι φίλοι και συγγενείς. Προς μεγάλη έκπληξη όλων, ο γιατρός της οικογένειας, ο κύριος Επαμεινώνδας, ήταν μαζί με τον Νίκο Αστεριάδη.

«Αγαπημένη μου Αικατερίνη, πήρα από μόνος μου την πρωτοβουλία να φέρω μαζί και τον καλεσμένο μου, έναν λαμπρό νέο από την Αθήνα, τον Νίκο Αστεριάδη», είπε φιλώντας τη γιαγιά.

«Και πολύ καλά έκανες, γιατρέ μου. Καλωσόρισες, νεαρέ. Ευτυχώς έχουμε κι άλλη νεολαία και είμαι σίγουρη πως δε θα πλήξεις. Πέρασε να σε γνωρίσω στην εγγονή μου», είπε και το ερευ-

νητικό της βλέμμα περιεργαζόταν σχολαστικά τον γοητευτικό άντρα που στεκόταν με σεβασμό μπροστά της.

Η Γιολάντα γύρισε το πρόσωπο προς τα κει που ακουγόταν η φωνή της γιαγιάς της, και τότε έμεινε ακίνητη να κοιτά με γουρλωμένα μάτια τον απρόσκλητο Αστεριάδη που της χαμογελούσε. Στο πρώτο ξάφνιασμα ένα τσίμπημα χαράς χάιδεψε τη γυναικεία ματαιοδοξία της, που τη φλέρταρε τόσο επίμονα. Μα αστραπιαία, αμφιβολία και φόβος την έκαναν να μουδιάσει. Γιατί επιμένει τόσο πολύ να την πλησιάσει, αφού του έδειξε αδιαφορία;

«Γιολάντα, έλα κορίτσι μου».

Η φωνή της γιαγιάς την επανέφερε στην πραγματικότητα. Καλωσόρισε τον γιατρό με μια αγκαλιά, ενώ η γιαγιά με την ακατάπαυστη φλυαρία της έκανε τις συστάσεις του λαμπρού νέου από την Αθήνα.

Η Γιολάντα δεν κατάφερε να εμποδίσει ένα ειρωνικό χαμόγελο όταν είπε: «Καλωσόρισες, Νίκο. Σ' ευχαριστώ για τα λουλούδια, δεν ήταν ανάγκη». Και τον παρέσυρε στη δική της συντροφιά αφήνοντας τη γιαγιά Αικατερίνη να την κοιτά συνοφρυωμένη.

Την ίδια στιγμή ο Στέφανος έσπαζε το μυαλό του να καταλάβει πώς ένας άγνωστος κατάφερε να κάνει τόσο γρήγορα γνωριμίες και να πείσει τον γιατρό Επαμεινώνδα να τον παρουσιάσει ως οικογενειακό φίλο. Λόγω του επαγγέλματος που ασκούσε είχε πολλές εμπειρίες και γνωριμίες· και αυτός ο άνθρωπος είχε κάτι στο βλέμμα που δεν του ενέπνεε εμπιστοσύνη.

Ο Νίκος είχε έναν δικό του τρόπο να δένει σε όποια συντροφιά ήθελε, και να κάνει τους άλλους να τον προσέχουν. Η Γιολάντα, για να τον αποφύγει, φρόντισε να μένει διαρκώς προσκολλημένη στο πλευρό του Στέφανου πίσω από το μπαρ, όμως αυτός με διάφορα κόλπα κατάφερνε να προσελκύει την προσοχή της. Την κάρφωνε με το βλέμμα του τόσο επιτακτικά, που της ήταν αδύνατον να ξεκολλήσει τα δικά της, κι αυτό της προκαλούσε μια αναστάτωση στο στομάχι.

Έχει θράσος, σκεφτόταν θυμωμένη και προσπαθούσε να απασχολείται με τα παιδιά της παρέας που μετά από δυο ποτά άρχισαν να σαχλαμαρίζουν. Ο Στέφανος όλη αυτή την ώρα, σιωπηλός, παρατηρούσε τη νευρικότητα της φίλης του. Σε μια στιγμή πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της και την παρέσυρε σ' ένα ρομαντικό μπλουζ που έπαιζε εκείνη τη στιγμή.

«Τι σε απασχολεί;»

«Είμαι πολύ εκνευρισμένη».

«Το βλέπω, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί;»

«Είναι τόσο επίμονος όταν με κοιτάει, που καταντάει εντέλει ενοχλητικό».

«Μην τον κοιτάς».

«Δεν μπορώ, είναι ωραίος, γοητευτικός και μου αρέσει, μα κάτι μέσα μου με προειδοποιεί. Προσπαθεί να επιβάλει την παρουσία του μ' έναν τρόπο που με πνίγει».

«Αφού δεν τον εμπιστεύεσαι, αγνόησέ τον. Υπάρχουν κι άλλοι άντρες γοητευτικοί που θα 'θελαν να σ' έχουν στην αγκαλιά τους».

«Πονηρέ, τι μου λες;»

«Από χθες κάτι προσπαθώ να σου πω, αλλά εσύ δε με προσέχεις. Έλα να το σκάσουμε μαζί, σαν και τότε που ήμαστε παιδιά. Πάμε μια βόλτα στον ελαιώνα;» της ψιθύρισε κι έκανε το αγκάλιασμά του ακόμα πιο σφιχτό.

«Στέφανέ μου, ευτυχώς που έχω κι εσένα, νιώθω τόσο ασφαλής όταν σ' έχω πλάι μου».

«Αυτό μόνο νιώθεις για μένα;»

«Τι άλλο, αφού είσαι ο παιδικός μου φίλος, σχεδόν αδερφός!»

Ο Νίκος όλη αυτή την ώρα παρακολουθούσε εξονυχιστικά το ζευγάρι που χόρευε. Μελετούσε τις κινήσεις, τα αγγίγματα, τα βλέμματα κι έβγαζε τα δικά του συμπεράσματα: *Φως φανάρι πως ο άντρας είναι πολύ ερωτευμένος μαζί της· εκείνη τον αντιμετωπίζει ανέμελα, τα αισθήματά της είναι φιλικά κι αυθόρμητα. Άρα, το πεδίο είναι ελεύθερο.*

Μόλις τελείωσε ο χορός πήραν ξανά τις θέσεις τους πίσω από το μπαρ. Ο Νίκος πλησίασε και έτεινε το ποτήρι του. «Αυτό το ποτό με καρπούζι είναι καλύτερο από αυτό που σερβίρουν στα μπαρ της πόλης. Μπορώ να έχω ακόμα ένα;»

Η Γιολάντα πήρε το ποτήρι από το χέρι του και το ξαναγέμισε. Όπως του το έδινε, το χέρι του, τυχαία, άγγιξε ανάλαφρα το δικό της. Έγινε μια παύση, καθώς ένα ηλεκτρικό ρεύμα διαπέρασε όλο το σώμα της. Ένα αμήχανο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της και τα μάτια της έμειναν να κοιτούν τα δικά του. Αυτό κράτησε όσο η λάμψη μιας αστραπής. Προσπάθησε να απαγκιστρωθεί απ' το βλέμμα του, μα την πρόλαβε.

«Θες να χορέψουμε;»

Αυτή, χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε να περπατά πλάι του. Πέρασε το χέρι του γύρω από την πλάτη της και την έφερε πολύ κοντά στο κορμί του. Το αγκάλιασμά του ήταν σαν κλοιός που την έσφιγγε· το στήθος της ακουμπούσε το δικό του κι ένιωθε την ανάσα του ζεστή μέσα στο αυτί της. Για μια στιγμή νόμιζε πως θα λιποθυμούσε... Τι ήθελαν κι αυτοί οι τρελοί οι φίλοι της και όλο μπλουζ έβαζαν; Τα δάχτυλά του πάνω στη γυμνή πλάτη της άφηναν ένα χάδι ανάλαφρο σαν βελούδο και μετά την πίεσαν· κι ήταν η αφή του σαν καύτρα από τσιγάρο. Ένωσε τα μηνίγγια της να βουίζουν. Καιγόταν στην αγκαλιά του. Δεν ήξερε αν αυτό ήταν καλό ή κακό. Δεν όριζε πια τον εαυτό της.

«Αύριο θέλω να βρεθούμε μονάχοι», της ψιθύρισε στο αυτί και μετά τη φίλησε στο μάγουλο.

Το τοπίο γύρω της τυλίχτηκε σε μια αέρινη αύρα. Τα πόδια της δεν ακουμπούσαν πια στη γη και μια υπερκόσμια μουσική την ταξίδευε σ' ένα άγνωστο ταξίδι...

Ένας έρωτας γεννιέται

Είσαι παιδικός μου φίλος, σχεδόν αδερφός!» Τα λόγια της, σαν ομίχλη, έπεσαν και σκέπασαν την καρδιά του. Ο Στέφανος όλο το βράδυ καθόταν σιωπηλός να παρακολουθεί το απροκάλυπτο φλερτ που εξελισσόταν μπρος στα μάτια του. Όσα σφηνάκια κι αν κατέβασε δεν κατάφερε να καταλαγιάσει τον θυμό που έβραζε μέσα του για τον ερωτύλο που στεκόταν όρθιος μ' ένα ποτήρι στο χέρι και τα μάτια του βυθίζονταν λάγνα, καταπιεστικά, στα δικά της. Κι αυτή, σαν πεταλούδα που ξεδιπλώνει για πρώτη φορά τα φτερά, έκανε άτσालους κύκλους, μαγνητισμένη απ' το φως της ματιάς του. Ο Στέφανος ήξερε πως η πολιορκία δε θα κρατούσε πολύ· η Γιολάντα σαν ώριμο φρούτο θα έπεφτε στην αγκαλιά του...

Έφυγε από το πάρτι και οδήγησε προς τη μεριά της θάλασσας. Δεν ήθελε να πάει σπίτι του... Σκέψεις, μυαλό, αισθήματα, σώμα ήταν τόσο ασφυκτικά καταπιεσμένα, που χρειαζόταν χώρο ν' απλώσει την καρδιά του, χρειαζόταν οξυγόνο να πάρει ανάσα.

Είχε αρχίσει να χαράζει. Η θάλασσα, ακίνητη, γουργούριζε κάτω απ' το σκούρο σεντόνι της νύχτας που διαλυόταν αργά. Το τοπίο, ανέγγιχτο απ' τα ανθρώπινα, είχε μια μοναδική γαλήνη. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο και περπάτησε στη βρεγμένη άμμο. Ο κρύος νοτιάς έκανε το σώμα του να ριγήσει, μα δεν τον ένοιαζε. Σημασία είχε η εσωτερικότητα της στιγμής. Τύλιξε τα χέρια γύρω από τους ώμους του και στάθηκε να κοιτά πέρα στον ορίζοντα, που ξεδίπλωνε αργά φωτεινές λάμψεις γεμίζοντας το γαλάζιο της θάλασσας με μικρά φωσφορίζοντα διαμάντια. Θύ-

μησες γλυκές, γεμάτες χρώματα και ήχους, άνοιξαν την πόρτα του νου και γέμισαν την ψυχή του. Τότε που και οι δυο τους ήταν παιδιά. Η Γιολάντα, τόσο γλυκιά και εύθραυστη, εξέπεμπε μια απίστευτη τρυφεράδα κι αυτός, μπερδεμένος μέσα σε τόσα ακαθόριστα συναισθήματα που δεν μπορούσε να ονομάσει, ήταν για ένα σίγουρος: το κορίτσι αυτό του ανήκε, και θα το προστάτευε πάντα. Κι αυτό το «πάντα» φάνταζε στη σκέψη του τόσο μακρινό κι ατέλειωτο...

Θυμάται τις διακοπές των παιδικών του χρόνων. Τότε που, μετά το κλείσιμο των σχολείων, οι γονείς του τον έστελναν να περάσει όλο το καλοκαίρι στον Βόλο με τη γιαγιά, γιατί δούλευαν και δεν υπήρχε κανείς στην Αθήνα να τον κρατήσει. Δεν είχε παράπονο, περνούσε όμορφα, με παιδιά συνομήλικα που έστηναν παιχνίδια στους ελαιώνες. Εκεί συνάντησε πρώτη φορά τη Γιολάντα. Πέντε χρόνια μικρότερη, σκέτος μπελάς. Τους έπαιρνε στο κατόπι και ήθελε σώνει και καλά να ανακατεύεται στα αγορίστικα παιχνίδια τους. Είχε τσαμπουκά η μικρή και δε φοβόταν. Μια μέρα τη βρήκε σκαρφαλωμένη στα κλαδιά μιας κερασιάς. Το φόρεμά της είχε κόκκινους λεκέδες και τα γόνατά της ήταν γδαρμένα. Είχε ανεβεί τόσο ψηλά, που δεν μπορούσε να κατεβεί. Όταν ο Στέφανος τη ρώτησε τι κάνει εκεί πάνω, αυτή απάντησε: «Τρώω κεράσια».

«Δε χόρτασες; Κατέβα».

«Δεν μπορώ».

Του έκανε εντύπωση που μια σταλιά παιδί δεν κλαψούρισε ζητώντας βοήθεια. Τότε ανέβηκε αυτός στην κερασιά, έσφιξε τα χέρια του γύρω απ' το κορμάκι της και την κατέβασε. Της σκούπισε μ' ένα μαντίλι τα ματωμένα γόνατα, την πήρε από το χέρι και την παρέδωσε στη γιαγιά της. Από εκείνη τη μέρα η μικρή μπλεκόταν στα πόδια του. Με το που ξυπνούσε το πρωί ξέφευγε από την επίβλεψη της Αικατερίνης, στεκόταν στην άκρη του ελαιώνα περιμένοντας την παρέα των αγοριών κι έσμιγε μαζί τους σιωπηλά. Έπαιρνε μέρος στις ζαβολιές και σ' όλα τα επικίνδυνα παιχνίδια χωρίς να διστάζει. Πώς να ξεχάσει την οχιά που

πετάχτηκε απ' το δέντρο και παραλίγο να πέσει στο κεφάλι του Κωστή; Αυτή ψύχραιμη, παρά το μικρό της ανάστημα, πήρε μια πέτρα και την έκανε λιώμα. Από εκείνο το περιστατικό ο Στέφανος διαπίστωσε πως το 'λεγε η καρδιά της, και ήθελε να την προστατεύει σαν μικρή αδερφή. Κι αυτή η αταίριαστη φιλία έγινε συνήθεια, έγινε ανάγκη, και τα καλοκαίρια χωρίς την παρουσία και των δύο οι διακοπές δεν είχαν νόημα!

Όμως στη θύμησή του πιο πολύ κράτησε εκείνο το ιδιαίτερο καλοκαίρι. Αυτός έφηβος στα δεκαπέντε κι αυτή δέκα χρόνων κοριτσάκι. Μέσα σε δώδεκα μήνες πόσο είχε αλλάξει! Ψήλωσε, και τα μαύρα σγουρά μαλλιά της έπεφταν σαν βίδες στην πλάτη της, πλαισιώνοντας το όμορφο προσωπάκι της. Θυμάται πολύ δυνατά εκείνη τη στιγμή ο Στέφανος, γιατί για πρώτη φορά στην αντίληψή του η Γιολάντα έπαψε να είναι το σκανταλιάρικο μωρό που αλώνιζε μαζί του τους ελαιώνες. Αυτό το ζωηρό, πεισματάρικο κι ατίθασο παιδί ομόρφυνε, εξελισσόταν σε μικρή νεράιδα που έκανε την καρδιά του να χτυπά γρήγορα, και ξυπνούσε μέσα του μια γλυκιά επιθυμία. Εκείνο το καλοκαίρι άλλαξαν και οι συνήθειές τους. Δεν είχαν πια νόημα τα ξεπορτίσματα στους ελαιώνες. Πήγαιναν στη θάλασσα, έκαναν παιχνίδια στην άμμο, της χάριζε κοχύλια και κολυμπούσαν. Του εκμυστηρευόταν τους τσακωμούς με τις συμμαθήτριάς της, τα φλερτ και τις πονηρές σκέψεις που άρχισαν να τρυπώνουν στο κεφαλάκι της.

Μια μέρα τού εκμυστηρεύτηκε ότι ο Τάσος ήταν ερωτευμένος μαζί της.

Ο Στέφανος χαμογέλασε.

«Ποιος είναι ο Τάσος;»

«Ένας συμμαθητής μου στο φροντιστήριο».

«Δηλαδή, πώς είναι ερωτευμένος;»

«Δεν ξέρω. Είπε πως θέλει να είμαι το κορίτσι του».

«Κι εσύ θέλεις να είσαι το κορίτσι του;»

«Είναι όμορφος...» Σώπασε για λίγο και μετά είπε σκεφτική:

«Πώς είναι όταν σε φιλούν στο στόμα;»

«Α πονηρή! Βιάζεσαι να μεγαλώσεις, ή μου φαίνεται;»

«Για πες», επέμεινε.

«Αφού ο Τάσος είναι το αγόρι σου, ρώτησέ τον».

«Εσύ είσαι ο φίλος μου, μαζί τα λέμε όλα. Θα μου πεις πώς είναι όταν σε φιλάνε;»

«Όπως όταν τρως γλυκό του κουταλιού», είπε ο Στέφανος και διαπίστωσε έκπληκτος ακόμα μια φορά πως η φίλη του δεν ήταν πια μωρό. Μεγάλωνε, γινόταν γυναίκα· κι άνθιζε στην καρδιά του ανθούς και φύλλα, και μοσχομύριζε τα όνειρά του. Αυτό που γινόταν μέσα του ήταν κάτι πολύ βαθύ, σαν ιερό και αμόλυντο, και δεν επέτρεπε να το αγγίξουν βέβηλα χέρια.

Μόνο που η Γιολάντα τον αγαπούσε σαν έναν ανεκτίμητο φίλο, απαραίτητο στα νεανικά και ενήλικα χρόνια της ζωής της. Ζητούσε τη γνώμη του για εφήμερους έρωτες, ανεκπλήρωτες αγάπες· κι αυτός καθόταν πλάι της να γλείφει τις πληγές της και να την παρηγορεί. Για κάποιον λόγο πίστευε πως όλα αυτά ήταν εφήμερα, και μια μέρα θα ερχόταν από μόνη της στο σίγουρο λιμάνι της αγκαλιάς του. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να της επιβάλει την αγάπη του. Η παιδική φιλία μοιάζει με απόρθητο φρούριο, και δεν είναι εύκολο να αλλάξεις την πορεία ή τις καταβολές της. Δεν ήθελε να κινδυνέψει να χάσει τη φιλία της. Γι' αυτό άφηνε τον έρωτά του να κουρνιάζει μέσα στα σκοτάδια της σιωπής και την καρτερούσε...

Αυτόν τον ξενέρωτο Νίκο Αστεριάδη που εμφανίστηκε από το πουθενά δεν τον εμπιστευόταν. Κάτι στο βλέμμα του, κάτι στην επιμονή του να την πολιορκήσει με το έτσι θέλω από την πρώτη στιγμή τού φαινόταν ύποπτο. Ήταν πράγματι οικογενειακός φίλος του γιατρού ή ένα πρόσχημα για να τρυπώσει απροσκάλεστος στο πάρτι; Έπρεπε να κάνει μια μικρή έρευνα να μάθει, για να την προστατέψει...

Μέσα του μια μικρή φωνή ψιθύριζε: «Ζηλεύεις, δε θέλεις να τη δεις στην αγκαλιά κάποιου άλλου».

Ήταν πράγματι επικίνδυνος, ή οι φόβοι του ήταν αποκύημα της φαντασίας του επειδή ζήλευε; Είχε δικαίωμα να την εμποδίσει από το να συνεχίσει τη ζωή της; Απ' την άλλη, αν πράγματι αυτός ο

ερωτύλος ήταν ένας προικοθήρας και κατέληγε να την πληγώσει;

Η αυγή έριξε τις πρώτες ζεστές ηλιαχτίδες της σαν ευεργετικό χάδι στο άκαμπο σώμα του. Σηκώθηκε με δυσκολία και κίνησε προς το αυτοκίνητο. Τα βήματά του απ' το μούδιασμα σέρνονταν κι άφηναν βαθιές αυλακιές στην άμμο. Η αλμύρα κρατούσε στα χείλη του τα στυφά λόγια της πίκρας που έζωναν την καρδιά του. Έμοιαζε με οδοιπόρο σε ξένη, εχθρική χώρα, που του ήταν άγνωστοι οι δρόμοι και αναγκαζόταν να σταματά σε κάθε σταυροδρόμι, ελπίζοντας πως ίσως βρεθεί κάποιος να τον καθοδηγήσει, να του πει ποιον δρόμο να διαλέξει. Χρειάζόταν το κρεβάτι του, να κοιμηθεί με γνώριμα όνειρα, να ξεκουράσει την ψυχή του από τη βασανιστική νύχτα...

Όταν το πάρτι διαλύθηκε, η Πολάντα έμεινε αρκετή ώρα ξάγρυπνη στη βεράντα να παρατηρεί το σκοτάδι που αραιώνει καθώς έσβηναν τ' αστέρια. Πέρα στον ορίζοντα φάνηκε το πρώτο σπινθήρισμα του Φαέθοντα που αναδυόταν αργά, απλώνοντας τα χρυσοκέντητα πέπλα του. Η θάλασσα έμεινε ακίνητη να προσμένει το πρώτο φιλί και ύστερα κοκκίνισε... Μια ανατριχίλα διαπέρασε το κορμί της και δάκρυσε. Το βραδινό αεράκι άγγιξε το μάγουλό της, και ήταν το ίδιο απαλό όπως το άγγιγμα που άφησε η επαφή με το μάγουλό του... Δεν ήξερε να πει αν όλη αυτή η φουρτούνα που ξεσήκωνε την καρδιά της ήταν έρωτας. Πρώτη φορά τής συνέβαινε αυτό. Πώς είναι όταν ερωτεύεσαι αληθινά; Αν ήταν εδώ οι φίλες της θα το κουβέντιαζαν. Η Άννα θα ήξερε σίγουρα να την κατατοπίσει. Βρήκαν κι αυτές την ώρα να λείπουν από τη ζωή της.

Τι ήταν αυτός ο τυφώνας που με τύλιξε και δεν μπόρεσα να αντισταθώ; Τι άντρας, τι δύναμη! Εκείνο το βλέμμα του, τόσο απαιτητικό, με έκανε να χάσω τα μυαλά μου... Ήμουν σαν υπνωτισμένη και με οδηγούσε αυτός όπου ήθελε... Εκείνο το δήθεν τυχαίο άγγιγμα έμοιαζε με ηλεκτρική εκκένωση... Ποτέ δεν έχω ξαναανιώσει έτσι...

Μιλούσε μόνη με τον εαυτό της, από μια ανάγκη να κάνει αληθινό αυτό που γινόταν μέσα της, και που το νόμιζε φανταστικό. Ο ουρανός αποπάνω της, κατάσπαρτος με αστέρια, την ταξίδευε, σαν και τη φλόγα της ματιάς του, σ' ένα ταξίδι με άγνωστο προορισμό. Όλο αυτό, όσο τη γοήτευε, άλλο τόσο τη φόβιζε. Χρειαζόταν μια δεύτερη γνώμη.

Πρέπει να μιλήσω στην Άννα...

Στο Λονδίνο ήταν ακόμα νωρίς. Πήρε τηλέφωνο. Κάτι μέσα της έλεγε πως η Άννα ήξερε πόσο δύσκολο ήταν να κάθεται τέτοια ώρα στο μπαλκόνι της γιαγιάς Αικατερίνης μονάχη.

«Τι έγινε, σου έλειψα;»

«Πολύ! Πότε θα έρθεις;»

«Την άλλη βδομάδα. Έγινε κάτι;»

«Δεν ξέρω πώς λέγεται αυτό που έπαθα... Κεραυνοβόλος, αποβλάκωση, πάντως δεν ξέρω τι να κάνω. Και φοβάμαι.»

«Έλα, ρε συ, δεν το πιστεύω! Κατάφερε κάποιος να σου πάρει τα μυαλά;»

«Άννα, είναι τόσο επίμονος, που με φοβίζει. Από την άλλη, είναι τόσο γοητευτικός, και δεν μπορώ να σκεφτώ λογικά...»

«Μη βιαστείς να κάνεις κίνηση, άσ' τον να σιγοψήνεται, να δεις πού το πάει.»

Το ήξερε πως η Άννα είχε δίκιο, και δεν έπρεπε να βιαστεί. Όμως, ο ψίθυρος στ' αυτί της όταν της ζητούσε να τον συναντήσει την επομένη ασκούσε μια εξουσία που έκανε το σώμα της να τρέμει από φόβο. Ήταν ο ίδιος ακαθόριστος φόβος που ένιωσε από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε. Τι ζητούσε από τη ζωή της; Τέτοιες γνωριμίες συνήθως τις απέφευγε. Έπρεπε να τον βγάλει από τη σκέψη της... Μπήκε στο σπίτι και έκλεισε την μπαλκονόπορτα, θέλοντας να κλείσει έξω και τις επικίνδυνες σκέψεις.

Όμως, όσο και να προσπάθησε να σβήσει το καυτό άγγιγμα της αγκαλιάς του, δεν τα κατάφερε. Το άρωμα της κολόνιας του είχε ενσωματωθεί στη σάρκα της, όλο το βράδυ δεν έφυγε στιγμή από πάνω της. Αναρωτιόταν πώς κάποιος που της ήταν τόσο αντιπαθής κατάφερε μέσα σε λίγες ώρες να έχει τόση επιρροή

πάνω της και να κατευθύνει τη σκέψη της. Δεν αντέδρασε. Δεν αντιστάθηκε. Λες και τα νεύρα του εγκεφάλου της παρέλυσαν, και το σώμα της, άβουλο, παραδόθηκε. Πρώτη φορά συναντούσε άντρα που ασκούσε τέτοια επιρροή πάνω της. Ακόμα κι όταν της ζήτησε να χορέψουν τον ακολούθησε πειθήνια, αφέθηκε στην αγκαλιά του· και τα χέρια του, σαν τανάλιες, την έκλεισαν σφιχτά, με μια κτητικότητα, αφήνοντας όλο τον κόσμο της απέξω. Η συμπεριφορά του σχεδόν τη φόβιζε, αλλά και τη συνέπαιρνε! Η γοητεία που ασκούσε πάνω της ήταν καταλυτική. Έμεινε κουρνιασμένη στο στήθος του να αναπνέει το άρωμά του, και με πόδια που έτρεμαν ακολουθούσε τους κτύπους της καρδιάς της. Ακόμα κι όταν έσκυψε στο αυτί και της ψιθύρισε «αύριο θέλω να συναντηθούμε» ο τόνος του έμοιαζε με προσταγή. Αργότερα, όταν έφυγαν όλοι και το πάρτι διαλύθηκε, ένωσε μέσα της μια μεγάλη κούραση, ένα άδειασμα, σαν ζάλη. Ήταν τόσο μπερδεμένη... Αυτό που της συνέβαινε ήταν τόσο πρωτόγνωρο και βαθύ, διαφορετικό απ' όλα τα φλερτ που έζησε μέχρι τώρα... Χρειαζόταν κάποιον να το συζητήσει... Κι αφού έλειπαν οι φίλες της, θα πήγαινε στον Στέφανο. Μόνο αυτός μπορούσε να την καταλάβει.

Ο Στέφανος δεν είχε κοιμηθεί ούτε τρεις ώρες όταν άκουσε τον επίμονο ήχο του τηλεφώνου. Ταραχτηκε. Ποιος μπορούσε να τον παίρνει τόσο νωρίς; Καθώς έκανε να σηκωθεί να φτάσει το τηλέφωνο ένωσε το σώμα του μουδιασμένο από την υγρασία της προηγούμενης νύχτας. Μια ηλιαχτίδα που τρύπωσε από την κουρτίνα τον έκανε να συνειδητοποιήσει πως η ώρα ήταν περασμένη.

«Ποιος;»

Η φωνή του ακούστηκε τραχιά και ο λαιμός του πονούσε.

«Στέφανε, σε ξύπνησα; Με συγχωρείς».

«Πώς και μετά από τέτοιο ξενύχτι ξύπνησες νωρίς;»

Η φωνή του μόλις που έβγαине, μα δεν μπόρεσε να κρύψει μια μικρή ειρωνεία.

«Παιδί μου, τι έπαθες; Είσαι άρρωστος; Χθες δε σε είδα να φεύγεις».

«Πού να με δεις; Είχες μάτια να δεις και κανέναν; Μόνο τον ερωτύλο κοίταγες».

«Στέφανε, σε χρειάζομαι, πρέπει να μιλήσουμε».

«Για ποιο πράγμα;»

«Για όλα αυτά που έγιναν. Είμαι πολύ μπερδεμένη».

«Αγάπη μου γλυκιά, τώρα είσαι μεγάλο κορίτσι και ορισμένα πράγματα πρέπει να τα αποφασίζεις μόνη σου».

«Στέφανέ μου, δεν ξέρω τι μου γίνεται, δεν ξέρω πώς να το χειριστώ. Θες να πάμε οι δυο μας για μπάνιο να τα πούμε;»

«Αφού το θες, θα έρθω να σε πάρω σε μια ώρα».

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντύθηκε με δυσκολία· πόδια, χέρια ήταν άκαμπτα. Αυτό που χρειαζόταν ήταν μια καλή εντριβή και να μείνει στο κρεβάτι πίνοντας ζεστά. Όμως, εκείνο το πικρό κύμα που αναδεύτηκε στην καρδιά του πονούσε πιο πολύ από το σώμα του. Έπρεπε να πνίξει τα δικά του αισθήματα και για άλλη μια φορά να συμπαρασταθεί στη φίλη του. Πόσο αντικειμενικός μπορούσε να είναι;

Ξαπλωμένοι στην καυτή άμμο, σ' ένα ερημικό κολπάκι, απολάμβαναν τη θεραπευτική ανάσα της θάλασσας.

Η Γιολάντα ανακάθισε και γέμισε δυο φλιτζάνια με ζεστό τσάι από ένα θερμός.

«Έλα, να ζεσταθεί ο λαιμός σου», του είπε.

«Τόση περιποίηση, με σκλαβώνεις! Εσύ κάτι σπουδαίο θα 'χεις να μου ζητήσεις. Για λέγε...»

«Από χθες έχω χάσει τον ύπνο μου, την ηρεμία μου, δεν ξέρω τι μου γίνεται...»

«Και γιατί έχασες τον ύπνο σου, ομορφιά μου;»

«Όλο αυτόν σκέφτομαι. Όπου και να κοιτάξω, αυτόν βλέπω μπροστά μου, στον ύπνο και τον ξύπνο μου. Νιώθω συνεχώς το βλέμμα του στραμμένο επάνω μου... το άγγιγμά του το κρατάω

ακόμα, σαν μικρή φλόγα που μετατοπίζεται απ' το χέρι στην πλάτη και καταλήγει στην καρδιά... Είναι κάτι σαν μυρμηγκιασμα, και με αναστατώνει».

«Μήπως η επαφή του σου προκαλεί αλλεργία;»

«Στέφανε, μιλώ σοβαρά, δεν είναι ώρα για αστεία».

«Κι εγώ σοβαρά μιλάω. Εσύ δεν είσαι η Γιολάντα που ξέρω, έχεις πάθει μετάλλαξη».

«Κι εγώ αυτό φοβάμαι».

Αναριγιά απ' τον τυφώνα που πέρασε μέσα της και τη στριφογυρίζει με δύναμη σ' έναν δικό του ρυθμό, και δεν της δίνει καμιά ευκαιρία να είναι ο εαυτός της... Κι όμως, όλο αυτό έχει μια γοητεία που τη συναρπάζει».

«Κι αυτό σε χαλάει;»

«Με φοβίζει ο τρόπος που ασκεί εξουσία επάνω μου. Έχει έναν τρόπο να κατευθύνει τη σκέψη μου, τα θέλω μου, κι εγώ σαν υπνωτισμένη ακολουθώ πειθήνια, χωρίς να προβάλλω αντίσταση. Ακόμα και ο τρόπος που με αγκάλιασε όταν χορέψαμε ήταν σαν να με έπαιρνε μακριά απ' όλους. Αυτός ο άντρας είναι εντελώς διαφορετικός απ' όλους όσους έχω γνωρίσει. Μου προκαλεί τόσο δυνατά και αντιφατικά συναισθήματα, κι έχω χάσει τα μυαλά μου».

Ο Στέφανος, όση ώρα εκείνη μιλούσε, παρατηρούσε τις φωτεινές σπίθες στα μάτια της, την ένταση και τον ενθουσιασμό της, και ήταν σίγουρος πως δε θα μπορούσε να τη συνετίσει απ' το απειθάρχητο πάθος. Όλα τα λόγια που ήθελε να της πει για να την επαναφέρει στα γήινα έκαναν φτερά. Πώς να κόψει την ορμή από ένα ποτάμι που ξεχειλίζει, πώς να ποδοπατήσει τον έρωτα στις πρώτες αναλαμπές του; Γιατί, έρωτας ήταν, και μάλιστα κεραυνοβόλος. Αυτός δεν πίστευε σε τέτοιες αηδίες. Ένα φευγαλέο βλέμμα το μόνο που μπορεί να προκαλέσει είναι αχαλίνωτο πάθος, σαρκική επιθυμία. Τίποτα που να φτάνει στο πνεύμα και στην καρδιά...

Ο δικός του έρωτας για τη Γιολάντα ήταν βαθύς, τρυφερός, άφθαρτος. Πλάι της τα καλοκαίρια γίνονται ατέλειωτα, μοναδικά, γιατί ανθίζουν οι ελαιώνες απ' το γέλιο και το τραγούδι της,

και στις ακρογιαλιές, όταν η θάλασσα αγκαλιάσει το κορμί της, οι σειρήνες τρέχουν να κρυφτούν απ' τη ζήλια τους. Ερωτεύτηκε τις μικρές κινήσεις των χεριών της, το χαμόγελο, τον θυμό και κάθε της καπρίτσιο...

Μέσα του πονάει πολύ, γιατί ξέρει πως αυτός ο παθιασμένος έρωτας είναι χωρίς επιστροφή. Πόσο αδέξιος ήταν όλα αυτά τα χρόνια που δεν κατάφερε να την πείσει για τα πραγματικά του αισθήματα... Μα όσο το σκέφτεται, περισσότερο πείθεται πως όλα ήταν προσχεδιασμένα. Αυτός ο ερωτύλος ξέρει καλά τη δουλειά του. Ξέρει πώς να ξυπνά το πάθος σε μια γυναίκα, να την τρελαίνει, για να μην μπορεί να σκεφτεί, να μην έχει αντιστάσεις... Τη Γιολάντα μονάχα τρεις μέρες χρειάστηκε για να την υποτάξει. Ποιο είναι το κίνητρό του; Γιατί τόση επιμονή; Την είδε κάπου, την ερωτεύτηκε και την κυνήγησε μέχρι τον Βόλο, ή άκουσε για τη μοναδική κληρονόμο της οικογένειας Θεοδωρίδη; Από τη σκέψη του Στέφανου δεν έβγαине η χρονική στιγμή που βρέθηκε ο Αστεριάδης στον δρόμο της. Εμφάνιστηκε μια μέρα πριν έρθει η Γιολάντα στον Βόλο. Για άλλη μια φορά σκέφτηκε αν ήταν πράγματι φιλοξενούμενος του γιατρού, ή βρήκε μια πρόφαση και του ζήτησε να τον συνοδέψει. Ξύπνησε μέσα του το αστυνομικό δαιμόνιο και υποσχέθηκε στον εαυτό του να το ψάξει. Όμως, η αγαπημένη του καθόταν εκεί, απέναντί του, απελπισμένη, και χρειαζόταν τη συμβουλή του.

«Έλα εδώ, χαζό μου κοριτσάκι, που σε έπνιξε ο έρωτας και δεν μπορείς να τα βγάλεις πέρα», είπε κι άνοιξε την αγκαλιά του. Αυτή πλησίασε και κούρνιασε σαν φοβισμένο παιδί στη γούβα της μασχάλης του κι ακούμπησε το κεφάλι της στο στήθος του. Κι αυτός της χάιδευε τις μπούκλες των μαλλιών και της μιλούσε σαν και τότε που ήταν παιδιά και μετέτρεπε τους φόβους της σε αστεϊάκια.

«Δες έτσι να είναι ο έρωτας;»

«Ο κεραυνοβόλος, όχι ο κανονικός».

«Ποια η διαφορά;»

«Το πάθος μοιάζει με τυφώνα που εμφανίζεται ξαφνικά με δύ-

ναμη και παρασέρνει στον δρόμο του ό,τι βρει και μετά, τα αφήνει όλα πίσω του και προσπερνάει σε άλλες διαδρομές».

«Εννοείς πως είναι κάτι περαστικό;»

«Δεν ξέρω, εξαρτάται από σένα, πόσο θα αντέξεις».

«Πώς μπορώ να το καταλάβω αυτό;»

«Αν είσαι προσεκτική, θα δεις τα σημάδια. Όμως, εγώ φοβάμαι για σένα, κοριτσάκι, γιατί είσαι απρόσεκτη, και ποτέ δεν προσέχεις τα σημάδια...»

Η ματιά του, όταν την κοίταξε, ήταν πλημμυρισμένη από αγάπη.

«Τώρα με μπέρδεψες ακόμα πιο πολύ».

«Γιολάντα, θέλω να σκεφτείς όλη τη διαδρομή, από τη στιγμή που τον αντίκρισες στο μπαρ. Η τόση επιμονή του να σε πλησιάσει, παρόλο που του έδειξες πόρτα, πρέπει να σε προβληματίσει. Γιατί επιμένει τόσο πολύ... ολόκληρο σχέδιο σκαρφίστηκε για να τρυπώσει στο σπίτι σου. Εγώ δε θα σου πω τίποτε άλλο. Σαν μεγάλο παιδί, θέλω να κάτσεις μόνη σου και να σκεφτείς».

«Μου ζήτησε να τον συναντήσω μόνη μου».

«Αν νομίζεις πως αυτά που νιώθεις αξίζουν, τότε να τον συναντήσεις είναι ο μόνος τρόπος για να ξεδιαλύνεις τα συναισθήματά σου».

«Αγαπημένε μου, σ' ευχαριστώ! Ευχαριστώ που είσαι πλάι μου», του είπε κι άρχισε να τον φιλά και να τον σφίγγει στην αγκαλιά της.

«Τώρα μπορώ να πάω σπίτι μου να κουκουλωθώ κάτω απ' τα σκεπάσματα;»

«Μα εσύ έχεις πυρετό, τόση ώρα κουνριασμένη στην αγκαλιά σου δεν το πρόσεξα».

«Αυτό είναι το κακό με σένα. Είσαι απρόσεκτη!»

Ο Στέφανος την άφησε μπρος στην πόρτα της κι έφυγε με την καρδιά βαριά σαν πέτρα. Η Γιολάντα διέσχισε τον κήπο της μπροστινής αυλής και μόλο που ήταν σίγουρη πως θα ακολουθούσε

από τη γιαγιά της μια μικρή ανάκριση σχετικά με τον νέο από την Αθήνα, δεν άλλαξε διαδρομή. Τη βρήκε να κάθεται στο στρωμένο για πρωινό τραπέζι κάτω από τον πλάτανο.

«Πού τριγυρνάς πρωί πρωί; Εσένα, μετά από τόσο ξενύχτι, συνήθως σε πνίγουν τα παπλώματα. Για πες, με ποιον ήσουν;»

«Πήγα με τον Στέφανο μια βόλτα στη θάλασσα».

«Κι αυτός ο Αθηναίος τι καπνό φουμάρει;»

«Δεν ξέρω, τώρα τον γνώρισα».

«Ήσουν όμως πιο διαχυτική μ' αυτόν που δε γνωρίζεις παρά μ' εκείνο το καλό παιδί που σ' αγαπάει».

«Ποιο καλό παιδί, ρε γιαγιά;»

«Ο Στέφανος λιώνει για σένα».

«Όχι, γιαγιά μου, δεν κατάλαβες καλά. Με τον Στέφανο είμαστε αδέρφια».

«Μου φαίνεται πως εσύ δε βλέπεις μπροστά σου».

Η Γιολάντα σκασμένη στα γέλια σηκώθηκε κι έδωσε ένα φιλί στη γιαγιά και μπήκε στο σπίτι – την καλούσε η Άννα.

«Πήρα να δω αν γιατρεύτηκες».

«Όχι, είμαι χάλια. Θα έρθεις;»

«Μπορώ να μην έρθω; Κατάφερε άντρας να σε τυλίξει στα δίκτυα του! Αυτό αξίζει να το δω από κοντά».

«Όπως τα λες, τα κατάφερε! Και είναι υπέροχος!»

«Να με κρατάς ενήμερη, ακούς;»

Η Άννα ήταν η λογική της παρέας, και πάντα έδινε σωστές συμβουλές και στις δύο.

Οι φίλες της Γιολάντας ήξεραν πόσο προσεκτική ήταν στον έρωτα. Μέχρι τώρα, όταν της άρεσε κάποιος, τον περνούσε από ιερά εξέταση, να καταλάβει αν είναι στα μέτρα της, αν ερωτεύτηκε αυτήν και όχι τα λεφτά της και αν το σόι του ταιριάζει με το δικό της. Τι κατάλαβε; Ποτέ δεν ένιωσε ελεύθερη να ακούσει το σκίρτημα της καρδιάς της όπως κάθε κορίτσι της ηλικίας της.

Και τώρα τι άλλαξε; Είναι ένα ερώτημα που ταλανίζει τη σκέψη της τις τελευταίες μέρες... Είναι διαφορετικός από όλους τους άντρες που γνώρισα μέχρι τώρα, απαντούσε στον εαυτό της. Εν-

δόμυχα, ήξερε πως αυτό ήταν μια δικαιολογία, για να καταλαγιάσει τον φόβο. Ούτε στιγμή δε μετάνιωνε που θα τον συναντούσε· όσο πλησίαζε η ώρα, στην καρδιά της ηχούσαν κωδωνοκρουσίες.

Στο παραλιακό μπαράκι επικρατούσε παροξυσμός. Όσο ανέβαινε η θερμοκρασία, άλλο τόσο η παράνοια των νεαρών θαμώνων έφτανε στο ζενίθ. Τα κορίτσια συνωστιζόνταν στην πίστα με μικροσκοπικά μπικίνι και τα αγόρια ξετρελαμένα χόρευαν πλάι τους σε ξέφρενους ρυθμούς, καταναλώνοντας πολύχρωμα κοκτέιλ. Η Γιολάντα δεν είχε αυτιά παρά μόνο για τους κτύπους της καρδιάς της. Το βλέμμα της έψαχνε παντού να δει τον Νίκο να ξεπροβάλλει μέσα από το πλήθος. Όμως δεν ήταν πουθενά... Εκείνο το καρφάκι της ανασφάλειας έδινε κιόλας τα πρώτα τσιμπήματα. Το προηγούμενο βράδυ ήταν τόσο επίμονος όταν της το ζητούσε...

Η παρέα της ήταν μαζεμένη λίγο πιο πέρα, μα αυτή δεν ήθελε να τους συναντήσει... Αν δεν ερχόταν; Δεν ήθελε να δει κανείς την απογοήτευσή της. Απόμεινε μόνη, να κρατά ανόρεχτα το γεμάτο ποτήρι, χαμένη στις σκέψεις της. Κι όσο περίμενε, ένα μυρμήγκιασμα στην καρδιά την έτρωγε.

Κι αν με στήσει; Αν είναι ένα τέχνασμα, αν θέλει να αποδείξει πως μπορεί να με κάνει να τον περιμένω;

Τουλάχιστον να ήταν μαζί της ο Στέφανος... Τι ήθελε κι αυτός να αρρωστήσει καλοκαιριάτικα; Δεν ένιωθε και πολύ άνετα που τον άφησε μονάχο να ψήνεται στον πυρετό. Αν δεν ήταν το κάλεσμα του Νίκου θα έμεινε μαζί του, να τον φροντίσει. Κι εκείνη τη στιγμή η διαπίστωση πως έβαλε πάνω από τον φίλο της κάποιον που της ήταν άγνωστος τη γέμισε θλίψη. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβαζε σε δεύτερη μοίρα... Μα τι της συνέβαινε, τέλος πάντων; Πού είχε το μυαλό της; Ακούμπησε το ποτήρι στο μπαρ και έκανε να φύγει, να τρέξει κοντά του. Μα την ίδια στιγμή ένα χέρι πέρασε γύρω από τους ώμους της, κι ένιωσε την παρουσία του από το μυρωδιά της κολόνιας του.

«Για πού το 'βαλες, ομορφιά μου;»

Η καρδιά της πετάρισε στο άκουσμα της φωνής του.

Γύρισε και τον κοίταξε.

«Ετοιμαζόμουν να πάω να δω τον Στέφανο».

Η φωνή της δεν είχε τη συνηθισμένη σταθερότητα, έτρεμε, αφήνοντας έτσι να φανεί η λαχτάρα της να τον συναντήσει. Αυτό άρεσε στον Νίκο κι έκρυψε ένα χαμόγελο ικανοποίησης. Έτσι ήθελε το κορίτσι του, να λιώνει σαν αναμμένο κερί στα πόδια του. Την κράτησε σφιχτά απ' το χέρι.

«Δεν έχεις να πας πουθενά, εδώ, μαζί μου θα μείνεις», είπε.

Συνειδητοποιούσε πως η συμπεριφορά του είχε αυταρχισμό και αγένεια, και δεν ταίριαζε στον τρόπο ανατροφής της. Όμως, η λογική δεν είχε τη δύναμη να συγκρατήσει την ορμή της καρδιάς της. Έμοιαζε με θάλασσα που αφρίζει και τα κύματά της φουσκώνουν και υψώνονται σαν τσουνάμι να πνίξουν τον κόσμο. Εκείνη την ώρα δεν έβλεπε στο πρόσωπο του Νίκου, αυτό που πραγματικά ήταν, παρά μόνο ονειρευόταν τα χέρια του γύρω από τη μέση της, τα χείλη του καυτά στα δικά της. Το ξελιγωμένο της βλέμμα τον προσκαλούσε.

«Θες να πάμε μια βόλτα με το αυτοκίνητο;» της πρότεινε.

«Πάμε...» ψιθύρισε, υποταγμένη στη γοητεία του. Εκείνη την ώρα δεν ήταν η συνετή Γιολάντα που όλα τα ζύγιζε και τα έφερνε στα μέτρα της. Ήταν μια γυναίκα που ακολουθούσε σαν υπνωτισμένη τις προσταγές της καρδιάς της.

Τη συνόδευσε στο αυτοκίνητό του, της άνοιξε με αβρότητα την πόρτα – σωστός τζέντλεμαν. Αυτό φάνηκε πολύ αντιφατικό σε σχέση με την προηγούμενη εικόνα του. Τελικά, ποιος ήταν ο πραγματικός εαυτός του, ο αυταρχικός ή ο τρυφερός; Ήταν πολύ μπερδεμένη. Κάθισε πλάι της και πριν ξεκινήσει έβαλε απαλή μουσική.

«Είμαι σίγουρος πως αυτή σου ταιριάζει καλύτερα από εκείνη του μπαρ», της είπε.

«Πώς ξέρεις τα γούστα μου;» τον ρώτησε συνοφρυωμένη.

«Δε χρειάζεται να μου τα πει κάποιος, φωνάζουν από μόνα τους. Είσαι ένα κορίτσι που ξεχωρίζει από μίλια μακριά», της εί-

πε, και το χέρι του άγγιξε αισθησιακά το δικό της. Από την παλάμη ανέβηκε μέχρι τον αγκώνα. Ένωσε την αύρα του σαν ζεστό κύμα να σαλεύει πάνω στο δέρμα της και να διαπερνά όλο της το σώμα. Ανατρίχιασε. Αυτός –αυθεντία στον έρωτα, ήξερε πώς να φέρνει το επιθυμητό αποτέλεσμα– τράβηξε το χέρι του και γύρισε τη μίζα. Το αυτοκίνητο πήρε τον δρόμο για το βουνό, ανάμεσα σε καταπράσινες πλαγιές και περιβόλια. Αυτή κούρνιασε γεμάτη προσμονή στο κάθισμά της.

«Πού πάμε;» ρώτησε.

«Κάπου πολύ όμορφα, θα δεις».

Αφού διέσχισαν καταπράσινες εκτάσεις, σταμάτησε σε μια έρημη πλαγιά κοντά στο ποτάμι. Ψηλά πεύκα άπλωναν μια σκιερή άπλα γεμάτη δροσιά και αρώματα. Δεν ήξερε ακριβώς πού βρισκόταν, μα σίγουρα ήταν μακριά από το σπίτι της.

«Είναι υπέροχα. Πώς ανακάλυψες αυτή την παραδεισένια γωνιά;»

«Όλα τα ωραία τα ανακαλύπτω», είπε· και ξαφνικά το πρόσωπό του βρέθηκε πολύ κοντά στο δικό της· το δάχτυλό του ακολουθούσε μ' ένα απαλό άγγιγμα τις γραμμές του προσώπου της, προκαλώντας της ρίγος κι επιθυμία. Το σώμα της έτρεμε σαν γατάκι που φοβάται. Αυτός δε βιαζόταν, ήξερε να παίζει καλά το παιχνίδι. Το δάχτυλό του στάθηκε για λίγο στα χείλη της κι αυτή τα μισάνοιξε προσμένοντας το φιλί του. Μα δεν τη φίλησε. Πέρασε το χέρι πίσω από την πλάτη της και έπιασαν να περπατούν κατά μήκος του ποταμού. Σιωπηλοί. Μονάχα ο ήχος των ξερών φύλλων κάτω από το πόδια τους ακουγόταν και τα κοτσύφια που φτερούγιζαν πάνω απ' τα κεφάλια τους. Το ποτάμι πλάι τους έφευγε σιωπηλό σ' ένα δικό του στοχαστικό σεργιάνι. Το μυαλό της ήταν άδειο από σκέψεις... Η αναστάτωση απ' τη προσμονή του φιλιού έκανε τα πόδια της να τρέμουν. Μια υπερκόσμια μελωδία διακλαδιζόταν εντός της, δίνοντάς της μια ανάλαφρη ευφορία – ό,τι κι αν ήταν αυτό που θα συνέβαινε ήθελε να το ζήσει! Τα σανδάλια γλιστρούσαν μέσα στα υγρά χόρτα, κι όλο πιανόταν πιο σφιχτά από το μπράτσο του. Μα δεν είχε τίπο-

τα να του πει. Μονάχα περίμενε, μ' ένα αδιάκοπο τρέμουλο αναμονής, το φιλί.

«Βγάλε τα σανδάλια σου καλύτερα», τη συμβούλεψε και την τράβηξε κάτω από έναν τεράστιο πλάτανο. Η παρέμβασή του ήταν ένα μικρό ταρακούνημα να ξεκολλήσει το μυαλό απ' την παράλογη εμμονή του φιλιού. Κάθισε χάμω κι έβγαλε τα σανδάλια. Η μυρωδιά απ' τα νοτισμένα φύλλα έσμιγε με τα θυμάρια και τις λευκές μαργαρίτες που φύτρωναν εκεί τριγύρω. Απ' το μυαλό της περνούσαν αντιφατικές σκέψεις που την μπερδευαν. Χθες ήταν ένας ανυπόμονος εραστής που δεν κρατιόταν μπρος στα μάτια των φίλων της, τώρα που είναι μόνοι δεν κάνει καν την κίνηση να τη χαϊδέψει.

«Νίκο, γιατί με έφερες σ' ένα τόσο απόμερο μέρος;»

«Για να γνωριστούμε», είπε υψώνοντας έκπληκτος τα φρύδια. Όμως μια γκριμάτσα γέλιου παιχνίδισε στα μάτια του που έδειχνε πως το διασκέδαζε.

«Δυο άνθρωποι για να γνωριστούν κουβεντιάζουν, ανταλλάσσουν πληροφορίες, απόψεις...»

«Ανταλλάσσουν φιλιά, για να δουν αν ταιριάζουν ερωτικά...» είπε· και γονατίζοντας πλάι της την έσφιξε στην αγκαλιά του. Τα χείλη του ακούμπησαν απαλά τα δικά της κι έμειναν ακίνητα, μεγαλώνοντας την προσμονή... Ήξερε πως έλιωνε για το φιλί του. Μα ήθελε να την ακούσει να παρακαλάει, να πέσει ικέτιδα στα πόδια του. Κι αυτή, μέσα στο παραλήρημα του πόθου, το μόνο που σκεφτόταν ήταν ένα βαθύ, φλογερό φιλί... Δεν άντεξε την αναμονή, άνοιξε τα χείλη της κι εγκλώβισε τα δικά του. Αυτός για λίγο ξαφνιάστηκε, δεν περίμενε την αντίδρασή της. Όμως του άρεσε η πρωτοβουλία και ανταποκρίθηκε. Έμοιαζαν με αγρίμια που δοκιμάζονται ποιο θα επιβληθεί στο άλλο. Έμειναν έτσι κάμποση ώρα ξαπλωμένοι στο χώμα να φιλιούνται. Ούτε που κατάλαβε πότε το παρεό λύθηκε και το μπικίνι της βρέθηκε πεταμένο στην άκρη. Έκαναν έρωτα σαν να ήταν η τελευταία μέρα της ζωής τους. Όταν αργότερα, χορτασμένοι, ανακάθισαν στον κορμό του δέντρου, ο πορτοκαλής ήλιος είχε ήδη ξεκινήσει το

απογευματινό του ταξίδι, ραίνοντας με ροδαλές ανταύγειες τον ουρανό. Ένα δροσερό αεράκι φύσηξε να δροσίσει την κάψα του έρωτα. Δυο γυμνές φιγούρες πεσμένες στο έδαφος, σαν πρωτόγονοι εραστές, δυο σώματα σκεπασμένα από νωπά φύλλα και χόρτα ανάδιναν μυρωδιές γήινες, θυμάρι, χαμομήλι κι έρωτα...

Η ηρεμία της ερημιάς καθάρισε το μυαλό της. Σκέψεις που λίγο πριν ήταν ανίκανη να κάνει τώρα περνούσαν από μπροστά της επικριτικές. Η μορφή του Στέφανου, αυστηρή και λυπημένη, την κοιτούσε... Οι φίλες της ήταν σίγουρη πως δε θα την έκριναν. Η Φανή μάλιστα θα χαιρόταν. Όχι, δε μετάνιωνε. Το μέσα της ξεχείλιζε από χαρά, πληρότητα, ικανοποίηση. Ήταν ερωτευμένη, κι αυτό την τρέλαινε.

Γύρισε και κοίταξε το βρόμικο μπικίνι.

«Πώς θα το φορέσω;» παραπονέθηκε.

«Μην το φορέσεις, έτσι είσαι θεά!» την πείραξε και ακούμπησε το χέρι στον μηρό της. Αυτή σηκώθηκε και περπάτησε γυμνή μέχρι το ποτάμι. Ήταν πρωτόγνωρο συναίσθημα να περπατά γυμνή χωρίς να ντρέπεται. Ο Νίκος την ακολούθησε και έπεσε στο νερό.

«Πέσε, δεν είναι βαθύ!» της φώναξε. Κολύμπησαν αγκαλιασμένοι για αρκετή ώρα. Ντυμένοι και καθαροί πήραν τον δρόμο του γυρισμού.

Λίγο αργότερα, στο σπίτι, μπήκε στην κουζίνα να βρει τη Ροδιά. Πριν φύγει της είχε ζητήσει να φτιάξει μια σούπα για τον Στέφανο.

«Έλα, κοπέλα μου, την κράτησα ζεστή. Πάρε και ασπιρίνες μη και δεν έχει το παλικάρι».

«Τι λέτε εσείς εδώ;» μπήκε στην κάμαρα η Αικατερίνη.

«Γεια σου, γιαγιά μου. Ο Στέφανος άρπαξε κρυολόγημα και η Ροδιά του έφτιαξε σούπα».

«Καλά έκανε. Άντε, τρέξε να τον φροντίσεις», είπε η γιαγιά της, κι έκανε μέσα της ευχές να ξυπνήσει επιτέλους η εγγονή της και να καταλάβει τι παιδί είναι ο Στέφανος.

Η Γιολάντα έσπρωξε το πολυκαιρισμένο κάγκελο και πέρασε το κατώφλι του παλιού σπιτιού της γιαγιάς του Στέφανου. Η αυλή μύριζε γιασεμί, αγιόκλημα και ανθισμένες λεμονιές. Από τότε που πέθανε η κυρα-Ειρήνη, το σπίτι ζωντάνευε μονάχα τους καλοκαιρινούς μήνες. Όμως, τα λουλούδια και τα δέντρα συνέχιζαν να ανθίζουν με τον ίδιο ζήλο, αφήνοντας ζωντανό ένα κομμάτι απ' την παρουσία της. Είδε τα παντζούρια κλειστά, και σκέψεις ενοχής γέμισαν το μυαλό της. Ο Στέφανος ήταν άρρωστος, και τον άφησε μόνο του. Τάχυνε το βήμα και χτύπησε την πόρτα. Δεν πήρε απάντηση. Χτύπησε ξανά, κι όσο αργούσε εκείνος να απαντήσει, άρχισε να φωνάζει με αγωνία το όνομά του. «Στέφανε, άνοιξε». Στην τρίτη σπαρακτική κραυγή της, η φωνή του μόλις ακούστηκε: «Ανοίγω».

Τον είδε μπροστά της χλωμό και με μάτια κόκκινα.

«Πώς είσαι έτσι, παιδί μου; Έχεις πυρετό;» είπε και τον άγγιξε στο μέτωπο, στα χέρια. Έκαιγε. «Πήρες φάρμακα; Στον γιατρό πήγες; Στάσου να σου κάνω ένα τσαγάκι».

Έκανε παρατηρήσεις, φώναζε, από μια ανάγκη να κρύψει τον θυμό και τη μεταμέλειά της που δεν ήταν πλάι του να τον φροντίσει. Αυτός έμεινε πράος να την κοιτάζει.

«Κατέφθασαν ενισχυτικές δυνάμεις να σώσουν τον ασθενή, μόνο που καθυστέρησαν και ο ασθενής απέθανε...» αστειεύτηκε.

«Αφού έχεις όρεξη για αστεία, είναι καλό σημάδι».

«Μην ανησυχείς, τώρα που ήρθες είμαι κιόλας καλύτερα», είπε, και η ματιά του μελετούσε το πρόσωπό της. Έψαχνε να βρει εκείνη τη λεπτομέρεια που θα τον έπειθε αν πήγε με τον άλλον, κι αν ήταν ευτυχισμένη ή όχι.

«Λοιπόν;»

«Τι λοιπόν;»

Μέσα της ένωσε ταραχή. Συνήθως του έλεγε τα πάντα. Τώρα δεν ήταν σίγουρη μέχρι ποιο σημείο έπρεπε να ξανοιχτεί... Όμως η διαπεραστική ματιά του περνούσε από πάνω της σαν ακτινογραφία – δεν υπήρχε περίπτωση να του κρυφτεί. Για να τον αποφύγει, μπαινόβγαινε στην κουζίνα να σερβίρει τη σούπα.

«Δεν είναι ανάγκη να μου πεις. Βλέπω τη χαρά στα μάτια σου. Άρα, τον συνάντησες, και τα βρήκατε».

Η Γιολάντα σταμάτησε το πηγαινέλα και κάθισε στον καναπέ απέναντί του.

«Στέφανέ μου, στην αρχή τον παρεξήγησα. Τις λίγες ώρες που μείναμε μόνοι μου έδειξε έναν άλλον εαυτό. Είναι ρομαντικός, ευγενικός και νοιάζεται για μένα».

«Όλα αυτά τα κατάλαβες σε μια μόνο συνάντηση;»

«Μα δεν είναι μόνο τα λόγια που θα πεις ή θα ακούσεις... Είναι αυτό που γίνεται μέσα σου κι αλλάζει ο κόσμος γύρω σου... Όσο ήμουν μαζί του το φως του ήλιου έγινε πιο φωτεινό, μεγάλωσαν οι ανάσες και μια δύναμη σήκωνε τα πόδια μου πάνω από το έδαφος... Πράγματα που πριν μου φαίνονταν απαγορευτικά κι απρόσιτα τώρα έγιναν απλά, χωρίς ταμπού, γιατί έτσι τα έπλασε η φύση... Τα ερωτηματικά που είχα πριν έσβησαν, όπως και κάθε άλλος ήχος, κάθε άλλη σκέψη· κι ακούω μονάχα τη φωνή της καρδιάς μου».

Ο Στέφανος την άκουγε και στο μυαλό του γίνονταν άλλες διεργασίες, άλλες εξισώσεις... Δεν ήξερε να πει αν αυτό το ξέσπασμά της ήταν κάτι πραγματικό ή ένα κύμα ενθουσιασμού. Όμως, ένα ήταν το σίγουρο. Αυτός, με την τόση λατρεία που της έχει, ποτέ δε θα μπορούσε να της περάσει τόσο έντονα συναισθήματα. Ο δικός του έρωτας μοιάζει με ήσυχο ποτάμι που κυλά σε βαθιά νερά, σε μια προκαθορισμένη πορεία χωρίς εντάσεις, χωρίς ρίσκα. Δεν είχε εξάρσεις κι ανατροπές, γι' αυτό δεν έγινε πιστευτός. Μέσα του αυτή η προοπτική τον πονούσε, γιατί ήξερε πως ποτέ δε θα κατάφερνε να την κερδίσει. Σηκώθηκε και κάθισε πλάι της. Πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της, αγνοώντας το ρίγος που διαπερνούσε το κορμί του.

«Κοριτσάκι μου γλυκό, εμένα δε μου πέφτει λόγος. Αν είσαι εσύ καλά είμαι κι εγώ. Όμως να ξέρεις, εγώ δε θα πάψω να είμαι ο φίλος που θα είναι πάντα πλάι σου να σε στηρίζει».

«Το ξέρω, και γι' αυτό σ' αγαπώ».

Φυλακές

Πόσο είχε κοιμηθεί; Δεν είχε ρολόι, της το πήραν με ό,τι άλλο είχε στην τσάντα. Όμως όχι λιγότερο από μια δυο ώρες. Τόσο κοιμόταν τις νύχτες. Ήταν ακόμα σκοτάδι, μισό το φεγγάρι, έσταζε μια στάλα αχνό φως μέσα απ' το χοντρό τζάμι του φεγγίτη, όταν άκουσε τα ουρλιαχτά. Το κορίτσι πλάι της σπάραζε από στέρηση. Από το απόγευμα φαινόταν ανήσυχο, περπατούσε πάνω κάτω στον δύο επί δύο χώρο του κελιού σαν κυνηγημένο.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε με μια χροιά τρυφεράδας στη φωνή. Λυπόταν που έβλεπε ένα παιδί σ' αυτά τα χάλια. Ήταν ο μόνος άνθρωπος που της μιλούσε μέσα στη φυλακή.

«Τη δόση μου. Δεν μπορούν να μ' αφήσουν έτσι, κοιτά τα χέρια μου πώς τρέμουν. Χρειάζομαι λίγο, ίσα που να στανιάρω», είπε κι έγειρε στο ντιβάνι, ένα τόσο δα κουβαράκι. Έμεινε ώρα εκεί κουλουριασμένη· το φαγητό ούτε που γύρισε να το κοιτάξει.

«Μάρσια, φάε, θα νιώσεις καλύτερα».

«Σκατά φαΐ, δε μας δίνουν και καμιά σοκολάτα, θέλω κάτι γλυκό, δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα...»

Άρχισε να κλαίει.

Δεν είχε άδικο, το φαγητό ήταν σκέτη αηδία. Τις πρώτες μέρες ούτε κι αυτή το άγγιζε, μα αργότερα κατάλαβε πως δεν είχε επιλογή. Έπρεπε να ζήσει, να παλέψει να βγει από αυτό το μπουντρούμι. Οι λυγμοί της μικρής σώπασαν για αρκετή ώρα, μέχρι που μέσα στη μαύρη νύχτα άκουσε πάλι τα ουρλιαχτά. Πετάχτη-

κε απ' τον ύπνο και την είδε να κρατά την κοιλιά και να μουγκρίζει σαν σφαχτάρι. Το αχνό φως απ' τον φεγγίτη έδινε μια τραγική όψη στη φιγούρα που χτυπιόταν. Πήγε πλάι της και ακούμπησε την παλάμη στο μέτωπό της. Ο ιδρώτας έσταξε σαν ανοιχτή βρύση απ' το κορμί της που έτρεμε απ' τους σπασμούς και τα δόντια της κροτάλιζαν ρυθμικά μ' έναν θλιβερό ήχο. Ένα κύμα αγανάκτησης, λύπης και πανικού την έζωσαν. Έπρεπε κάτι να κάνει... Δεν ήξερε τι, κι άρχισε να φωνάζει: «Φρουροί! Βοήθεια! Ας έρθει κάποιος!» Μέσα στη νύχτα κανείς δεν αποκρίθηκε. Μονάχα οι κρατούμενες βρήκαν ευκαιρία να ξεσπάσουν: «Σκασμός! Ούτε να κοιμηθεί δεν μπορεί κανείς εδώ μέσα».

Κάθισε στο ντιβάνι πλάι της, την πήρε αγκαλιά κι άρχισε να την κουνά σαν μωρό που το νανουρίζουν και να της ψιθυρίζει: «Σώπασε, καλή μου, όπου να 'ναι θα ξεμερώσει». Η επαφή με το τρυφερό σώμα, η ανάσα στο μάγουλο κι εκείνο το απελπισμένο βλέμμα που έσαχνε από κάπου να πιαστεί ξεσήκωσαν το ναρκωμένο μητρικό της ένστικτο. Το μυαλό της ξεστράτισε απελπισμένα μέσα στο κοχύλι της απομόνωσης, και το κορμί που κρατούσε στην αγκαλιά της μίκραινε, μίκραινε, μέχρι που πήρε τη μορφή εκείνης... Ήταν η Αριάνα της, το μωρό της! Την κρατούσε αγκαλιά, άνοιζε μέσα της η ζεστασιά της ανάσας της, μύριζε το άρωμα των μαλλιών της... Δεν ήταν ψευδαίσθηση... Το παιδί της πονούσε, χρειαζόταν βοήθεια, κι αυτή το κρατούσε σφιχτά και το παρηγορούσε.

«Μην κλαις, Αριάνα μου, η μανούλα είναι εδώ και σε προσέχει. Δε θα αφήσω κανέναν να σου κάνει πια κακό...»

Της χάιδευε τις μπουκλες κι ένα νανούρισμα σαν ψιθύρισμα ανέμου βγήκε γλυκό απ' τα χείλη της ταράσσοντας της νύχτας τη σιωπή.

*Νάνι, το μωρό μου,
το χιλιάκριβό μου!
Σώπασε όλη η φύση
μη μου το ξυπνήσει.*

Άστρα, χαμηλώστε
και κοντοζυγώστε
να το δείτε ελάτε,
που γλυκοκοιμάται.

Σκούνα που σαλπάρει
τ' αργυρό φεγγάρι
στην ονειροχώρα
αρμενίζει τώρα.

Σε ποιο μονοπάτι,
στ' ουρανού τα πλάτη
ταξιδεύεις, κόρη μου,
στα φτερά του ανέμου;

Μ' απαλό υφάδι,
βελουδένιο χάδι
νύχτα, σκέπασέ το
και νανούρισέ το.

Κι ώσπου να χαράξει,
ύπνο από μετάξι
στείλε στο μωρό μου,
το χιλιάκριβό μου!

Το νανούρισμα του Διονύση Σαββόπουλου (με μια μικρή αλλαγή που την έκανε η μάνα της) τη μετέφερε στο ροζ δωμάτιο με το μουσικό κουτί, με τα αρκουδάκια που στριφογύριζαν πάνω απ' την κούνια της κόρης της. Η θύμηση της δικής της μάνας που την κρατούσε στα γόνατά της και της το τραγουδούσε άφησε ένα δάκρυ να κυλήσει στα στεγνά της μάγουλα. Τώρα αυτή το τραγουδά σ' ένα παιδί ξένο· δεν ξέρει από πού κρατά η σκούφια του, όμως βρήκε λιμάνι την αγκαλιά της.

Αυτή η κλεισούρα όσο περνούν οι μέρες την πνίγει. Τα ψηλά,

στενά παράθυρα με τα χοντρά τζάμια χωρίς εξαερισμό μοιάζουν με πολεμίστρες και ξεσηκώνουν πανικό και φόβο στο μυαλό της. Φοβάται το σκοτάδι. Η φυλακή τις νύχτες μοιάζει με νεκροταφείο, όπου τα σώματα, φθαρμένα, μένουν στο χώμα ακίνητα και οι ψυχές περιφέρονται ανήσυχες, χωρίς σχήμα, χωρίς μέγεθος, σε μια προκαθορισμένη πορεία που δεν έχει επιστροφή. Το μурμουρητό της μεταμέλειας, που οι κρατούμενες ψιθυρίζουν στον ύπνο τους, το κρατά η νύχτα μέσα στα νυχτοπερπατήματά της. Κρυνώνει. Δεν αντέχει να ακούει το μурμουρητό τους, γιατί της θυμίζει πως αυτή δεν ανήκει εκεί μέσα... Γιατί αυτή δεν έχει εξάρσεις μεταμέλειας, ούτε λόγο να απολογηθεί σε κανέναν· απλώς οι ώμοι της δεν άντεξαν το βάρος της αδικίας. Πόσο θα αντέξει σ' αυτό το κτίριο όπου συνθλίβεται το εγώ, όπου ποδοπατούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπου δεν είσαι καν άνθρωπος, δεν έχεις αισθήματα, δεν έχεις θέλω, ούτε καν όνομα;

Είναι η ένοικος του εννιά!

Η πρώτη ηλιαχτίδα κατέβηκε απ' τον φεγγίτη κι άγγιξε το μάγουλό της σαν χάδι, σχεδόν ανθρώπινα. Το κορίτσι κοιμόταν ήσυχο στην αγκαλιά της. Μελετούσε το χλωμό προσωπάκι, τόσο εύθραυστο μέσα στον χείμαρρο των μαλλιών της, και της φάνηκε τόσο ανυπεράσπιστο, μια τραγική φιγούρα που πάλευε με τα θηρία της ζωής. Πώς το άφησαν μόνο και παραστράτησε; Δεν το γυρεύει η μάνα του; Δεν το βοήθησε ο πατέρας του;

Μια θλίψη γέμισε την ψυχή της κι άρχισε να κλαίει βουβά, όλο παράπονο για το παιδί της και για όλου του κόσμου τα παιδιά που δε βρίσκουν ένα χέρι να τα προστατέψει. Κάπου εκεί έξω περιπλανιέται και το δικό της...

Η Μάρσια ξύπνησε μ' ένα τίναγμα και το σώμα της άρχισε πάλι να ιδρώνει και να σπαρταρά. Προσπάθησε να την ακινητοποιήσει στην αγκαλιά της, μα αυτή τη φορά δεν την έκανε κουμάντο.

«Φρουροί! Φρουροί!» άρχισε να φωνάζει όλο και πιο δυνατά.

Οι κρατούμενες τις πρωινές ώρες είναι συνήθως πιο ζωηρές κι έχουν ανάγκη να ξεθυμάνουν την πλήξη τους. Πίσω από τα

κάγκελα, σαν θηρία έτοιμα να χυμήξουν, άρχισαν να ξεφωνίζουν βρισιές σκληρές κι ανείπωτες, που έκαναν τις σωφρονιστικές υπαλλήλους να παρουσιαστούν με ρόπαλα.

«Τι έπαθες εσύ και ξεσήκωσες τον κόσμο από το χάραμα με τις φωνές σου;»

Μέσα της ξύπνησε εκείνο το αίσθημα φόβου και υποταγής που της επέβαλλαν στην προηγούμενη ζωή και το σώμα της άρχισε να τρέμει στη θέα του ρόπαλου. Έσκυψε το κεφάλι και κούρνιασε στη γωνιά της. Η φρουρός δεν είχε υπομονή να περιμένει, κι επανέλαβε την ερώτηση ακόμα πιο αυστηρά: «Σ' εσένα μιλώ, γιατί φωνάζεις; Τι θέλεις και ξεσηκώνεις τον κόσμο;»

Η Μάρσια ανάδεψε στην αγκαλιά της κάνοντας το μυαλό της να υποτάξει τον πανικό και να πει: «Η μικρή όλη νύχτα είχε σπασμούς».

Ο ξερός ήχος της κλειδαριάς καθώς άνοιγε έκανε το σώμα της να αναριγίσει. Είδε τη μικρή να τη μεταφέρουν έξω από το κελί και η ψυχή της κλείστηκε ξανά στη σχισμή του κοχυλιού – εκεί μονάχα έβρισκε ασφάλεια.

Το πάθος της για τον χορό κράτησε τη Γιολάντα μακριά από τις οικογενειακές επιχειρήσεις, παρόλο που ήταν βαθιά επιθυμία του πατέρα της να τον διαδεχθεί. Προτίμησε να ακολουθήσει το όνειρό της: *Μουσική Ακαδημία, Laban Dance Centre*, και μετά... κατάκτηση όλων των μουσικών σκηνών του κόσμου!

Μα ένας κεραυνοβόλος έρωτας ορμά σαν τυφώνας στον δρόμο της εκτροχιάζοντας τη ζωή της και θέτοντας υπό αίρεση τους στόχους της. Ένας έρωτας αντιφατικός, επίμονος, αντίθετος προς τις αρχές της, ένας έρωτας εκμαυλιστής την εξουσιάζει, κι αυτή, ανυπεράσπιστη, ακολουθεί πειθήνια τις προσαγές του.

Τι είναι εκείνο που κάνει μια γυναίκα έξυπνη, χαρισματική και επιτυχημένη να αισθάνεται μπερδεμένη και ανασφαλής; Γιατί η Γιολάντα έπαψε να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό της, στις δικές της αξίες, και αφέθηκε να εγκλωβιστεί μέσα σ' αυτό που πίστευε πως είναι ευτυχία;

Απ' όλους τους δικούς της ανθρώπους μόνο ο παιδικός της φίλος Στέφανος μπόρεσε να προβλέψει την εξέλιξη αυτής της σχέσης, γιατί μόνο αυτός ήταν ικανός να της προσφέρει την αγάπη που της άξιζε.

Η κάθαρση θα είναι για όλους τραγική...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1372-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 17327

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η